

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 88

De stad van den eeuwigen nacht

10 cents.
België 25 Centimes

Met snellen greep trok Raffles het voorhang terug.

Fotografeeren verhoogt het Reisgenot!

.....

Astra-camera's en foto-artikelen zijn de besten.
„IMPERIAL”platen
zijn de snelste en meest betrouwbare.
Verkrijgbaar in elken Foto-handel.

Vraagt het gratis *Astra* handboekje No. 3 bij

□ □ **E. FISCHER** Jr. □ □

88, GELDERSCHEKADE :: AMSTERDAM

Vacant.

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of finantieele gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschedekade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.

Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 12

Voor onderluitnants f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben diend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

Zwart reukwater.

John C. Raffles, de geniale avonturier van Londen, en zijn vriend Charly Brand zaten in de rieten leuningstoelen van een rooksalon in een der prachtige Amerikaanse treinen en rookten met genot hun sigarette.

„Het is toch een heerlijk gevoel, beste Edward,” zei Charly Brand, „wanneer men er aan denkt, dat wij hier duizenden mijlen van onzen gevaarlijken vijand, inspecteur van politie Baxter, verwijderd zijn en op ons gemak, zonder een arrestatie te moeten vreezen, naar San Francisco reizen.”

Raffles begon luidkeels te lachen.

„Je schertst zeker, Charly, of is het je werkelijk ernst, dat je nog altijd den geduchten Baxter voor je gevaarlijksten vijand houdt?”

„Ik weet niet, Edward, maar ik heb een voorgevoel, dat deze man, ondanks zijn bekende domheid — niet zulk een te verachten vijand is, daar hij zich onophoudelijk moeite geeft, om jou en ook waarschijnlijk mij gevangen te nemen.”

Raffles wierp de asch van zijn sigarette weg en zei:

„En ik herhaal je voor den duizendsten keer, dat deze persoon — deze inspecteur van politie Baxter — absoluut niet te vreezen is, daar hij zoo dom is, dat hij de maan voor een ridderorde aanziet.”

Op dit oogenblik trad de zwarte conducteur de rookcoupé binnen en riep:

„De heeren worden verzocht, zich gereed te maken voor het verlaten van den trein; binnen twintig minuten zijn wij te San Francisco!”

Allen stonden op om hun bagage ter hand te nemen en de een bekommerde zich niet meer om den ander.

Toen Raffles met Charly Brand de rookcoupé verliet, zei Charly:

„Ja houdt nog steeds het doel van deze reis geheim, Edward.”

„Komaan, mijn jongen, dan zal ik den sluier nu oplichten. Ik wil namelijk een soort parfum — dat ik voor eenige jaren te Peking van een vriend cadeau kreeg en welks samenstelling alleen de Chnieezen kennen, — ik wil probeeren dit parfum hier te San Francisco in de wijk, die door de Chineezen bewoond wordt, te vinden.”

„Duivels!” vloekte Charly. „Dat noem ik een duur parfum! Ik geloof, dat je in staat bent, om een reis naar het andere einde der wereld te maken, als je een bepaald soort zijde voor een das wilt hebben.”

„Waarom niet?” zei Raffles lachend, „zulk een reis heeft toch in elk geval een doel. De meeste reizigers,

die ik ooit heb aangetroffen, slenteren zonder doel door de wereld. Ik maak geen doellooze reizen."

„Is het dan zoo'n bijzonder soort parfum, dat je zoekt?"

Raffles knikte.

„Dat is het zeker. Het bezit een groote geheime kracht. De reuk van het parfum werkt zoo verdoovend, dat wanneer een dame daarvan bijvoorbeeld slechts één druppel bij zich heeft, de mannen als krankzinnigen naar haar hand dingen.

Luister goed toe, zelfs een enkele druppel bezit deze eigenschap. Drie druppels op een zakdoek zijn in staat om een geheel gezelschap te verdooven.

Het is een sterk opium-parfum. Geen enkel volk ter wereld, behalve de Chineezen, kent het geheim, en ook bij hen vindt men het zoo weinig, dat slechts de voornaamste en rijkste mandarijnen zich het bezit van een klein fleschje kunnen veroorloven."

Charly Brand zette een verbaasd gezicht.

„Als ik je goed verstaan heb, dan heb je gezegd, dat het parfum zwart van kleur is."

„Ja, Charly, het is zwart."

„Merkwaardig! — Dat er zoo iets bestaat, heb ik nog nooit gehoord."

„Ja, beste jongen, er zullen wel meer dingen zijn, waarvan je nog nooit iets gehoord hebt."

„En denk je het hier te kunnen vinden?"

„Als mij niet alles tegen loopt, dan zal ik in het

Chineezen-kwartier van San Francisco het gezochte wel vinden.

Mocht ik het hier niet krijgen, dan reis ik naar China om het daar te zoeken.

Als ik het krijg, stel ik mij er een groot succes van voor."

Charly Brand begon te lachen en zei:

„Wil je de mannen misschien betooveren? Of heeft de reuk van het parfum, als een man het bij zich draagt, ook dezelfde uitwerking op een vrouw?"

„Tot mijn spijt niet," zei Raffles — „het parfum oefent zijn werking slechts uit op mannen."

Charly Brand proestte het uit van lachen.

„Hoor eens, Edward! Dat kan prettig worden. Dan kun je nog wel eens beleven, wanneer je weer in Londen bent, dat de mannen je bij troepen naloopen."

Op dit oogenblik stoomde de trein het Oaklandstation te San Francisco binnen en Raffles en zijn vriend haastten zich om hun bagage op te nemen en den trein te verlaten.

Een half uur later gingen zij met een der groote stoombooten over den zeeboezem naar de stad San Francisco.

Zij namen daar hun intrek in het beroemde Cliff-house-hotel aan het strand en schreven zich in het vreemdelingenboek in onder den naam van: mr. Bob Ewans uit New-York en diens broeder.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Drie verdwenen meisjes.

In het politiebureau van de Mottstreet te San Francisco kwamen de agenten, die nachtdienst hadden, binnen, om het avondgebed mee bij te wonen voordat hun dienst begon.

Gehuld in hun lange zwarte gummimantels en met de zwarte helmen op het hoofd stonden de manschappen voor kapitein Smitson, met de handen op hun wapens gevouwen en luisterden zwijgend naar het Onze Vader, dat kapitein Smitson langzaam uitsprak.

Er was geen enkele onder de agenten, die niet met alle aandacht naar het gebed luisterde, omdat de dienst, dien zij verrichten moesten, de moeilijkste en gevaarlijkste in gansch San Francisco was.

Slechts de flinkste agenten werden met den nachtdienst belast in het Chineezenkwartier van San Francisco.

Niemand van hen wist of niet bij het morgenappèl, waarop zij weer in het bureau bijeen kwamen, de een of andere plaats ledig zou blijven en of bij het oproepen van hun naam niet een diep stilzwijgen onder de kameraden zou heerschen.

Eindelijk namen de kapitein en de agenten hun helmen af, de oogen van deze brave manschappen vulden zich met tranen — want zij wisten allen, dat de kameraad, wiens naam te vergeefs was opgeroepen, een der braven van hen was, die in den strijd was gevallen en voor altijd verdwenen in het doolhof van de onderaardsche Chineezenstad.

Aan den muur van het politiebureau hing een groot, wit marmeren bord, waarop de namen geschreven stonden van hen, die het slachtoffer van hun plicht waren geworden.

Meer dan honderd namen stonden daar reeds op.

De agenten gingen steeds tegenover dit bord staan om te bidden. Zij keken altijd naar dit dreigende doodenbord, dat hen tot voorzichtigheid en waakzaamheid aanmaande, maar tevens tot een diep ingewortelden haat tegen de ergste misdadigers die San Francisco bezat: tegen de Chineezen van de onderaardsche stad.

In de laatste week waren er weer twee manschappen verdwenen. Niemand zou ooit gewaar worden waar en hoe het einde van de ongelukkigen was geweest, men zou nooit eenig spoor ontdekken, en noch de detectives, noch de agenten hielden het voor mogelijk om iets van hen op te sporen.

Slechts een was in den loop der tijden aan de handen der Chineezen ontkomen en deze agent werd reeds sedert jaren als ongeneeslijk krankzinnig in het groote krankzinnigengesticht te San Francisco verpleegd.

Vijf dagen lang was de ongelukkige agent als vermist opgegeven en zijn naam stond reeds op het doodenbord, toen op zekeren morgen een van zijn kleeren beroofde man uit den kelder der Chineezenstad kwam aanloopen en, als door den duivel opgejaagd, langs de straat rende, totdat hij door de politie werd aangehouden.

Zij hadden de handen vol om den wild om zich heen slaanden man te bedwingen.

Opeens herkenden de agenten in den ongelukkigen den reeds als dood opgegeven kameraad.

Op beestachtige manier hadden de Chineezen den ongelukkigen, nadat zij hem van zijn kleeren hadden beroofd, in een hunner onderaardsche gangen aan den grond vastgenageld.

Toen de ongelukkige uit zijn opiumbedwelming, waarin de misdadigers hem gebracht hadden, ontwaakte en zijn vreeselijk lot had overzien, had hij zich met de kracht der wanhoop losgescheurd van de door zijn huid geslagen spijkers en was ten gevolge van de doorstane pijn en angst krankzinnig geworden.

Het gevolg van deze vreeselijke daad was een Chineezenvervolging.

Er woedde verscheidene dagen een heftige strijd in het Chineezenkwartier, tusschen Amerikanen en Mongolen.

En deze Mongolen, met hun gele gelaatskleur, stonden schouder aan schouder en achtten het een prijzens-

waardige heldendaad, als zij een der blanke duivels konden vermoorden. — — —

Kapitein Smitson had het gebed geëindigd, nam zijn rapportboek op en sprak met een zeer welwillende stem:

„Kameraden, ik heb u mede te deelen, dat ons bureau heden een dreigbrief ontvangen heeft van den volgenden inhoud:

De Chineezensekte van het blauwe zwaard deelt aan het achttiende politiebureau mede, dat de agenten gewaarschuwd worden om gedurende de Boeddha-feesten, die veertien dagen zullen worden gevierd, des nachts in het Chineezenkwartier geen dienst te doen. — Volgens het besluit van de tempelgemeenschap van Buddha, is ieder andersdenkende een kind des doods, zoodra hij zich gedurende dezen tijd — van heden af de eerste veertien dagen — in het Chineezen-kwartier laat zien.

Iedere blanke wordt dus gewaarschuwd.”

Smitson zweeg en keek zijn manschappen aan om te zien, of er soms op hun gelaatstreken teekenen van vrees waren te ontdekken.

Maar dit scheen niet het geval te zijn.

Ernstig en zwijgend keken zij hun kapitein aan. Zij wisten, dat hun moed en getrouwe plichtsbetrachting de eenige wapenen waren om de eigendommen en het leven der blanke burgers van San Francisco tegen de misdadige Chineezen te beschermen.

Indien zij lafaards waren, zou het onmiddellijk gevolg daarvan zijn, dat bloeddorstige en hebzuchtige Chineezen in de stad moord en brand zouden veroorzaken.

Tegenover hen zouden dan slechts weinige moedige manschappen staan.

Het achttiende bureau van politie was in zekeren zin een grensvesting van de blanke burgers der stad tegen het gele gepeupel.

De deuren van het geïsoleerd liggende politiebureau waren van ijzer — eveneens de tralies en vensterramen, die aan de binnenzijde gesloten konden worden, terwijl in het gebouw een vertrek was, geheel gevuld met wapens en munitie.

„Mannen,” sprak kapitein Smitson, „ik houd mij er van overtuigd, dat niemand van ons door dezen brief ontmoedigd is.

Om echter eenigszins veiliger te zijn tegen het gele ras, moet gij gedurende de veertien dagen, dat de

tempelfeesten plaats hebben, niet elk alleen, doch telkens met twee man patrouilleeren.

Wij zullen bovendien met behulp van reserve-mansschappen van het naastbijgelegen politiebureau eenige aanvallen moeten ondernemen en de Chineesche misdadigers toonen, dat we ons door hen in ons land en in onze stad geen voorschriften laten maken, en er zelfs niet bang voor zijn, hen in hunne onderaardsche stad op te zoeken, om hun misdadigers daar te brengen waar zij behooren.

Ik vermoed, dat het tempelfeest van Boeddha veel werk zal geven. Ik heb heden professor Dundee, de besten Chineezenkenner, over dit feest geraadpleegd en van hem vernomen, dat het slechts om de zes jaar gevierd wordt en dat bij dezee feestelijkheden hoogstwaarschijnlijk verschillende blanken als offers voor Boeddha zullen vallen.

Ik hoop vurig, dat ik u allen morgen bij het ochtendappèl levend en gezond mag terugzien.

Kameraden, God sta ons bij!”

Hij reikte ieder der manschappen de hand en zei daarna kortaf:

„En nu voor den dienst aangetreden.”

Op hetzelfde oogenblik sloeg de klok van het bureau het achtste avonduur.

De klank van den laatsten slag was nog niet geheel verstomd, of de politie-agenten namen van den muur de daar hangende patroontasschen en geweren en verlieten het bureau, om zich naar de hun aangewezen posten te begeven.

De massieve deur van het bureau viel achter hen dicht.

Zoodra zij op straat waren gekomen, bevonden zij zich te midden van een massa Chineezen, die zich dringend en schuivend door de straten bewogen en naar het Chineezenkwartier trokken.

Groote, gekleurde ballons hingen voor de huizen en wierpen hun stralen op de menigte.

Overal waren aan de huizen groote reclameborden bevestigd, waarvan sommige zoo groot waren, dat zij van den grond tot het dak reikten.

Vele van gekleurd papier vervaardigde guirlandes hingen over de straten en het geheel scheen eerder een straat in Peking dan in San Francisco te zijn.

Hier en daar ontstaken de Chineezen vuurwerk en een onuitstaanbaar lawaai en geschreeuw van de opgewonden menigte verdoofde bijna de ooren van de patrouilleerende agenten.

Schouder aan schouder liepen zij door de straat.

Verscheidene keeren riep men hun spottende en haterlijke woorden toe, waarom de menigte luid begon te lachen; maar daar zij dit van de Chineezzen gewend waren, hadden deze woorden niet de minste uitwerking op hen.

Slechts wanneer een brutale Chineezzen-jongen met een zwerm naar hen wierp en hun mantels bedierf, hieven zij hun knuppels op en deelden den werper eenige welverdiende slagen toe.

Midden door deze menigte liepen Raffles en Charly Brand.

Charly Brand keek vol belangstelling naar de Chineezzen en lette er niet op, dat Raffles hem stevig bij den arm hield, opdat hij niet door de menigte zou worden meegesleept.

Zij gingen uit de hoofdstraat naar een stille zijstraat, die met vele andere straten naar den in het midden der stad liggende, zoogenaamde Gouden Heuvel voerde.

Raffles zocht naar den winkel van een zekeren Shu-Wan, die antiquiteiten verkocht.

In het midden dezer straat hoorden zij plotseling uit een theehuis het hulpgeroep van een vrouwenstem.

Raffles bleef staan. Hij wilde den winkel reeds binnengaan, toen vlak voor hem een paar in donker lila gekleede Chineezzen er uit kwamen en een van hen Raffles toeriep:

„Wees voorzichtig, blanke, en ga niet in den winkel!”

Voordat Raffles hierop iets kon antwoorden, waren de Chineezzen verdwenen. Opnieuw hoorde men thans het hulpgeschreeuw.

Toen kwam in Raffles het ridderlijke bloed zijner voorouders, de Listers, in opstand.

Hij liet Charly Brand los, duwde de deur van het theehuis open — men hoorde opnieuw het waarschuwend geroep van een onbekende — en Raffles zag onmiddellijk, dat op den vloer van den winkel een elegant gekleede jonge Amerikaansche lag, wier handen geboeid waren en van wier zijde, nu Raffles plotseling binnenkwam, vier Chineezzen wegvluchtten en als ratten in een keldergat kropen, dat naast de toonbank was.

Met angstige blikken en als door schrik verlamd, hief de geboeide haar armen op en riep:

„Om 's Hemels wil, helpt mij, red mijn zuster Lizzy. De Chineezzen hebben haar daar in den kelder gebracht. Uw binnenkomen heeft hen belet, mij daar eveneens heen te brengen!”

Voordat Charly Brand, die Raffles gevolgd was, van hem eenige bevelen had kunnen hooren, was Raffles de vluchtende Chineezzen in het keldergat achternagesneld en Charly, die dit zag, bemerkte, dat zijn vriend en meester in de duisternis verdween.

Maar voordat Charly hem kon toeroepen:

„Waar wil je heen, Edward?” werd een zware valdeur over het keldergat dichtgeworpen.

Tevergeefs klopte Charly Brand tegen de deur. Tevergeefs zocht hij naar een houvast, dat hem misschien in staat kon stellen, de zware deur op te lichten, opdat hij Raffles kon bijstaan.

Zijn pogingen bleven vruchteloos.

Zonder te letten op het schreien der Amerikaansche, die hem smeekte haar boeien los te maken, luisterde hij met zijn oor aan de valdeur, of hij iets vernemen kon.

Plotseling schrok hij — hij hoorde het afschieten van een revolver. — Het was mogelijk dat lord Lister eenige der gele duivels neerschoot, want Charly Brand wist, dat hij een uitstekend pistool en patronen bij zich had.

Vol spanning luisterde de jonge man verder, maar, hij vernam niets meer.

Er heerschte onder den grond een doodsche stilte, onder dezen grond, die door menschen ondermijnd was en waarin holen en gangen gemaakt waren.

Eerst nu weer lette Charly Brand op het smeeken der op den grond liggende gevangene; hij haalde zijn mes uit den zak en sneed haar boeien door.

Met zijn hulp stond zij op en ging op een in het theehuis staande kist zitten.

„Wie bent u, lady?” vroeg Charly Brand. „Kunt gij antwoorden of zijt gij te vermoeid?”

„Nee, nee. Ik wil u alles zeggen. — Wij — mijn zuster Lizzy die daar voor mijn oogen is verdwenen — —”

Charly Brand, die niets van de zaak wist, viel haar in de rede:

„Is een zuster van u verdwenen?”

„Ja, mijnheer, o mijn hemel, wat zal er nu van haar worden?”

Thans werd het den jongen man duidelijk, waarom Raffles de Chineezzen in de onderaardsche gang gevolgd was.

De Amerikaansche sprak nu verder:

„Wij zijn dochters van den u misschien bekenden graanhandelaar Oswald Harrison.”

Charly bedacht zich eenige oogenblikken en toen

herinnerde hij zich, dat hij dezen naam reeds vroeger van zijn vriend gehoord had.

„Hoe zijt gij in deze treurige omstandigheden geraakt, miss Harrison?”

„Wij zijn misleid. Gisteren kwam een Chinees in ons huis, die in zijde handelde en toonde mijn zuster en mij prachtige antieke brokaatzijde. — De man vertelde dat hij zijn zaak in San Francisco wilde opheffen en naar zijn vaderland terugkeeren, omdat zijn broeder gestorven was en hij dezen, zooals het bij de Chinezen in Amerika gewoonte is, in China begraven moest.

Daarom was hij van plan om zijn brokaat- en andere zijde tot fabelachtig lage prijzen te verkoopen en bood ons aan om ons hedenmiddag af te halen en naar zijn winkel te begeleiden, opdat wij de zijde bezichtigen konden.

Wij stemden toe en namen onze vriendinnen Marry Bertrandt en Elise Cording mede.”

Charly Brand rilde bij deze woorden alsof hij een koud stortbad kreeg.

Hij waagde het nauwelijks te vragen of deze dames eveneens verdwenen waren.

Miss Harrison vermoedde, wat hij wilde vragen en zei:

„Deze ongelukkigen zijn tegelijk met mijn zuster verdwenen.”

„Hoe was dat mogelijk?”

„Men voerde ons naar dezen winkel.

Een der Chineezen toonde ons de gereedliggende stoffen, die wij voor zeer billijke prijzen kochten.

Nadat wij betaald hadden, bood de koopman ons uit wellevendheid een kopje thee aan, dat wij zonder argwaan leegdronken.

Na het gebruik voelde ik plotseling een groote vermoeidheid. Ik herinner mij nog, dat ik naar de deur wilde gaan, maar dat ik neerviel.

Toen ik weer tot mij zelf kwam, was ik geboeid en zag, dat men mijn zuster en mijn vriendinnen, die evenals ik verdoofd waren, wegsleepte. — Ik weet ook nog, dat ik slechts de helft van mijn thee heb uitgedronken en dat daarom de bedwelmende drank niet ten volle op mij zijn uitwerking kon hebben, zoodat ik spoedig weer ontwaakte.

Toen ik onzen hopeloozen toestand zag, begon ik om hulp te roepen. Het overige weet gij reeds.”

„Mijn hemel, wat moet ik doen?”

Hoe kunnen wij u helpen?”

Het bloed van Charly Brand kookte van verontwaardiging.

Drie jonge meisjes in handen der misdadigers! Het was ontzettend!

En — het werd Charly thans eerst duidelijk — naar alle waarschijnlijkheid ook John C. Raffles, zijn getrouwste vriend en vaderlijke beschermer!

„Wij moeten dadelijk handelend optreden, lady,” zei hij tot de Amerikaansche. „Neem mijn arm en steun op mij, opdat ik u naar de straat kan geleiden.”

Toen hij de deur opende stonden er verscheidene Chineezen in de nabijheid van den winkel, wier oogen als die van roofdieren op hen gevestigd waren.

Charly Brand begreep, dat dit medeplichtigen waren. De spottende lach, die om hun monden speelde, maakte hem woedend.

Voor het eerst in zijn leven haalde hij de hem door Raffles geschonken revolver uit zijn zak, legde op de Chineezen aan en riep:

„Maakt plaats, of ik schiet!”

Dat hielp. Als schaduwen verdwenen zij zwijgend en de jonge man kon ongehinderd met miss Harrison zijn weg vervolgen.

Hij ging in de richting van het Chineesche kwartier, waaruit een luid geschreeuw tot hem doordrong.

„Goddank!” riep hij, toen hij bij den hoek der straat twee politieagenten zag, die zoowel hem als de Amerikaansche verwonderd aankeken, want het was een zeldzaamheid, dat blanken in dezen tijd van den nacht zich in het gevaarlijke Chineezen-kwartier durfden wagen.

Met enkele woorden deelde Charly Brand de agenten het verdwijnen der drie jonge meisjes mede.

Hij verzweg echter, dat het Raffles was, die de Chineezen achterna zat, maar zei, dat zijn broeder Bob Ewans, met wien hij in Cliffhouse logeerde, de misdadigers op het spoor was.

Dit alles vertelde hij in haast en zoodra hij geëindigd had, nam een der agenten zijn knuppel en sloeg daarmede verscheiden malen op de steenen, ten teeken, dat er hulp moest komen.

Nauwelijks was dit geschied, of men hoorde reeds de voetstappen van naderende kameraden en de om de kleine groep staande Chineezen verdwenen als kaf voor den wind in de dichtstbijzijnde huizen.

Kapitein Smitson was een der eersten, die gekomen was. Hij bestelde dadelijk voor miss Harrison een rijtuig, waarin zij onder begeleiding van een agent naar huis reed.

Tegelijkertijd seinde Smitson naar het hoofdbureau van politie om hulptroepen, want hij had zich voorgenomen, dadelijk met zijn manschappen de menschenroovers te vervolgen en zwoer, dat hij niet eerder weer

uit de onderaardsche stad te voorschijn zou komen, dan dat hij de slachtoffers, dood of levend, teruggevonden zou hebben.

DERDE HOOFDSTUK.

In de onderaardsche stad.

Charly Brand moest de leiding van de politieagenten en van kapitein Smitson op zich nemen, daar hij alleen het huis en de verborgen toegang tot de onderaardsche stad kende.

Er verliep een kostbaar half uur, voordat het hem eindelijk gelukte, het theehuis terug te vinden.

„Overtuig er u van, mr. Ewans,” zei kapitein Smitson tot hem, „of hier in dit lokaal gedurende uw afwezigheid iets veranderd is!”

Bij het schijnsel van de electriche lantaarns van de politie bekeek Charly Brand het theehuis en kwam tot de overtuiging, dat nog alles in denzelfden toestand was als een uur geleden.

Daar lag de omvergeworpen theekist. Wat verder stond het tafeltje en de kopjes met de met opium vermengde thee, die de ongelukkige slachtoffers der Chinezen gedronken hadden; vlak bij de toonbank bevond zich de valdeur, die Charly Brand tevergeefs had beproefd te openen.

„Nee, kapitein — hier is nog alles onveranderd,” sprak hij.

„En waar is de valdeur, sir?” vroeg kapitein Smitson. „Ik kan namelijk ondanks mijn goede oogen in dien vervloekten vloer niets ontdekken?”

„De schurken hebben de deur uitstekend bewerkt,” zei Charly Brand. — „U behoeft echter niet verder te zoeken, want u staat er juist op.”

Met een sprong was mr. Smitson van de gevreesde plaats verwijderd en zag nu duidelijk het in den vloer aangebrachte valluik.

Kapitein Smitson had tien man meegenomen om de Chinezen te vervolgen, het waren de beste van zijn manschappen.

Het was een tamelijk moeilijke arbeid, om met breekijzers de valdeur omhoog te krijgen.

Eindelijk lag het keldergat voor hen. Een zwarte schacht van twee meter, aan de kanten uitgemetseld, lag voor hun voeten.

Aan een touw lieten zij nu eerst een dievenlantaarn naar beneden en bemerkten, dat een rieten ladder, waarmede de Chinezen naar beneden waren gegaan, was vernield en onder aan de schacht lag.

En in de onmiddellijke nabijheid daarvan bemerkten zij het op den grond uitgestrekte lichaam van een man.

Het lichaam was moeilijk te onderscheiden, doch Charly Brand was er onmiddellijk van overtuigd, dat het zijn vriend en meester was, die daar beneden lag.

De schacht was dertig meter diep. De eerste, die zich met behulp van een touw naar beneden liet zakken, was de oude kapitein Smitson. Achter hem volgden Charly Brand en eenige agenten.

De schacht was eenigszins uitgebouwd en groot genoeg om den kleinen troep te bergen.

Voordat kapitein Smitson zich tot den op den grond liggenden man wendde, verlichtte hij met zijn dievenlantaarn de plaats en zag, dat er nog vijf onderaardsche gangen naar verscheidene richtingen gingen.

„Dat is een echt rattennest,” zei hij tot Charly Brand, „en nu willen wij zien, wat 't voor een man is, die daar onder de overblijfselen van de bamboeladder ligt.”

Verscheidene dievenlantaarns richtten zich nu op den persoon, die op den grond lag, en nauwelijks had Charly diens kleeding gezien, of hij wilde roepen:

„John C. Raffles.”

Doch in hetzelfde oogenblik begreep hij, in welk een vreeselijk gevaar hij door dezen uitroep zijn besten vriend zou hebben gebracht, en het gelukte hem nog, den naam te verzwijgen en alleen te zeggen:

„Om 's Hemelswil, daar ligt mijn broeder Bob Ewans!”

Haastig verwijderden de politie-agenten de stukken van de ladder, en kapitein Smitson en Charly Brand bogen zich over Raffles heen.

Nadat hij hem voorzichtig onderzocht had, zei de kapitein:

„Het hart klopt nog en ik kan ook niet de minste kwetsuur aan hem ontdekken, schijnbaar is uw broeder met de ladder naar beneden gestort, met het hoofd op den grond gevallen en heeft daardoor het bewustzijn verloren.

Ik zeg u, sir, uw broeder kan van geluk spreken, dat hij hier is blijven liggen en de Chineezers niet verder heeft vervolgd. Dan hadt gij hem nooit meer teruggezien. Hier beneden in dit duivelsche rattennest, waarvoor de Chineezers den grootsten heuvel der stad San Francisco hebben uitgehold, loeren de vreeselijkste gevaren, die men maar denken kan —

Ik ben van oordeel, dat wij uw broeder naar boven moeten brengen, waarna gij met hem naar een dokter en daarna naar uw hotel rijdt. Al het overige hier beneden laat u nu maar aan mij over. Ik geloof, dat het voor ons een moeilijke tijd zal worden.”

De bewusteloze werd door de politie-agenten voorzichtig naar de schacht gedragen, aan het touw gebonden en langzaam door den bovenstaanden politie-agent omhoog getrokken.

Daarna volgden Charly Brand en twee politie-agenten, die Raffles droegen en hem naar de stationswachtkamer brachten.

De politie vermoedde geenszins, dat zij den veelgezochten Raffles in handen had. Dat zou een vangst voor die mannen zijn geweest, die hun meer roem had bezorgd, dan alle tot heden gebeurde arrestaties van misdadigers!

Men had in de wachtkamer een dokter ontboden, die zich nu met den bewusteloze bezighield. En het gelukte hem, Raffles weer tot zich zelf te brengen, nadat hij geen enkele verwonding bij hem geconstateerd had.

Waarschijnlijk zou de patiënt binnen eenige dagen weer volkomen hersteld zijn. Raffles was echter nog zoo duizelig, dat hem alles als een droom voorkwam. Slechts nu en dan fluisterde hij:

„Het zwarte parfum moet ik hebben.”

De dokter hield deze woorden voor wartaal, en nadat de patient eenige verkoelende kompressen had gehad, liet de dokter hem in een rijtuig naar het hotel brengen.

In dien tusschentijd had kapitein Smitson met zijn manschappen het onderaardsche gewelf nader onderzocht.

Twee der onderaardsche gangen waren door ijzeren deuren afgesloten.

Minuten lang stond de kapitein evenals zijn manschappen totaal besluiteloos, naar welke richting zij zich moesten wenden, in welke gang de Chineezers de geroofde meisjes zouden hebben gebracht.

Tevergeefs verlichtte Smitson als geoeffend detective met zijn dievenlantaarn den met planken bedekten vloer, om daar misschien eenig spoor te ontdekken. Er was niet het geringste te zien.

Zij besloten nu, daar zij met hun tien waren, zich in vijf groepjes, elk van twee man, te verdeelen.

Voor alles echter gebod kapitein Smitson, dat de achtergebleven manschappen, die zich boven in het theehuis bevonden, met de noodige werktuigen bij hem zouden komen, daar hij van plan was om de met ijzer beslagen deuren te laten openbreken.

Er verliep een poos, voordat deze beide lieden, twee bijzonder knappe smeden, aankwamen, en met de door hen meegebrachte werktuigen aan het openmaken der deur begonnen.

Men kon echter geen slot vinden. De deuren waren bepaald van binnen met ijzeren grendels gesloten.

Er bleef den mannen niets anders over, dan den grendel, die diep in den muur zat, er eenvoudig uit te breken. En na een uur er aan gearbeid te hebben, gelukte het hen, de deuren te forceeren.

Nu konden de politie-agenten met kapitein Smitson er eindelijk aan denken, de vervolging voort te zetten.

Spoedig had zich de kleine afdeeling als een troep jachthonden, geleid door het licht van hun dievenlantaarn, naar de gangen begeven.

Kapitein Smitson was vergezeld van een detective en een politieagent, Flatt genaamd.

Deze stond in San Francisco bij de politie als een Sherlock Holmes bekend. Hij was onmiddellijk naar de onderaardsche Chineezersstad gegaan en was daar juist aangekomen.

De beide mannen lieten er in hun dienstijver niet op, dat zij zich verder verwijderden dan zij met hun kameraden hadden afgesproken, zoodat het hun thans

niet meer mogelijk was, met den achtergebleven schildwacht in aanraking te blijven.

De onderaardsche gangen, waarin drie der teruggekeerde manschappen zich begeven hadden, werden door andere gangen doorkruist, zoodat het onmogelijk was den weg in dien doolhof te vinden.

Zonder iets te kunnen uitrichten, wachtten de mannen op de terugkomst hunner kameraden; maar toen er reeds meer dan een uur verlopen was, zonder dat men iets vernam, besloten zij, hen te volgen en begaven zich, telkens met drie man tegelijk, in de gangen.

Kapitein Smitson en detective Flatt waren intuschen steeds verder vooruitgedrongen en stonden plotseling aan den rand van een onderaardsche kloof, die minstens honderd meter diep was en welker breedte meer dan twintig meter bedroeg.

Daar de bodem van de stad San Francisco van vulkanischen aard is, bleek het duidelijk, dat de onderaardsche kloof een vulkanische spleet was.

En in deze spleet zagen de beide agenten een spookachtig beeld.

Een beeld uit een vreemde, geheimzinnige wereld.

De kloof was aan beide zijden bebouwd met kleine huizen in Chineeschen stijl.

Huizen, waarin nimmer het zonlicht kan doordringen, — menschelijke woningen, die in eeuwige duisternis gehuld waren.

Over de kloof waren bruggen van bamboe gebouwd en brachten eene verbinding tusschen de duistere hollen van de onderaardsche gang met de daar tegenoverliggende gangen.

Op de bruggen zag men de Chineezzen heen en weer loopen. Honderden papieren ballons verlichtten dit alles.

De beide agenten konden van verwondering geen woord zeggen.

Maar er waren niet alleen over de kloof bruggen gespannen; verscheidene ladders van bamboe dienden er voor om uit de huizen in de gangen te komen.

Tusschen de huizen was een onderaardsche straat, die eveneens door papieren ballons verlicht was.

Honderden Chineezzen bewogen zich in deze straat. Kapitein Smitson en detective Flatt konden duidelijk waarnemen welken arbeid de zonen van het Hemelsche Rijk verrichtten, zij zagen, dat enkelen een wandeling maakten, anderen op stoelen voor de onderaardsche theehuizen zaten.

Zij waren zoo verdiept in het aanschouwen van dit bedrijf, dat zij het naderen van de hen gevolgde agenten niet hoorden en verschrikt opkeken, toen deze

brave lieden hen groetten. In hetzelfde oogenblik keken de nieuw-aangekomenen eveneens nieuwsgierig naar het spookbeeld.

Daarna zei kapitein Smitson:

„Mannen, niemand in gansch San Francisco zou het gelooven, als wij vertelden, wat wij hier zien.

Het is bijna te gek om waar te kunnen zijn. Wij zullen wel een onderaardsch politiebureau moeten oprichten, maar ik twijfel eraan of er agenten te vinden zijn, die hier dienst willen doen.

Daarvoor moet men meer dan sterke zenuwen hebben. Maar één ding is zeker: Langs dezen weg kunnen de slachtoffers niet weggevoerd zijn. Hierlangs voert geen weg. Het was een oude gang, die wij gevonden hebben. Wij zijn op één verkeerd spoor.”

„Maar dit spoor is voor ons toch van veel waarde”, sprak detective Flatt. „Wij hebben nu eindelijk de onderaardsche stad gevonden. Ik dacht tot dusverre altijd, dat het een sprookje was.

Men zou het immers ook niet kunnen gelooven!”

Nu sprak kapitein Smitson tot zijn manschappen:

„Hebt ge iets van de andere lieden gehoord? — Hebben zij misschien iets bijzonders ontdekt?”

De agenten schudden het hoofd en een van hen antwoordde:

„Kapitein, er ontbreekt nog een afdeeling, die in de gang gedrongen was, waar zich de door ons vernielde deur bevond. Wij vreezen, dat onzen kameraden een ongeluk is overkomen. Wij dachten dat ook van u en daarom zijn wij met ons drieën gekomen, om u zoo noodig te helpen.”

„Dan willen wij dadelijk teruggaan, mannen, en zien of die afdeeling teruggekomen is. Wij moeten hooren, wat zij heeft ontdekt.”

Toen zij een half uur daarna weer in den kelder teruggekomen waren, was er van de vermisten nog niets te ontdekken.

Niet alleen de twee mannen ontbraken, maar ook de drie agenten, die hen gevolgd waren.

Detective Flatt vreesde het ergste.

Kapitein Smitson en detective Flatt gingen dadelijk met al hun manschappen in de gang.

Toen zij ongeveer een half uur geloopt hadden, zagen zij voor zich het troebele water van een onderaardsch kanaal.

Het stroomde langzaam voort en verspreidde een walgelijke lucht.

De zaklantaarns der agenten verlichtten de oppervlakte van het water en tevens den oever, waar men een

zwart gat ontdekte, waardoor de weg verder scheen te leiden.

Kapitein Smitson stond radeloos voor het kanaal en zei:

„De duivel mag weten, hoe onze kameraden over dit water gekomen zijn!”

Detective Flatt antwoordde hierop:

„Hier is een brug geweest, kapitein. Men kan nog duidelijk zien, waar de bamboestaven bevestigd zijn geweest”.

Kapitein Smitson keek naar de insnijdingen en sprak:

„Je hebt gelijk, Flatt. Maar hoe denk je verder over de zaak?”

Detective Flatt bedacht zich eenige oogenblikken, want het was een toestand zooals hij nog nooit had beleefd.

Eindelijk scheen hij tot een besluit gekomen te zijn en terwijl hij naar het water wees, dat langzaam verder stroomde, zei hij:

„Het water is breed genoeg om er zich met een boot op te kunnen bewegen. Naar mijn meening is dit de weg, waarlangs de ongelukkige slachtoffers gevoerd zijn.

Er blijft dus niets anders over, dan dat ik mijn kleeren uittrek en door het water zwem, om te zien of aan de overzijde de brug niet ergens te vinden is, die de schavuiten, nadat zij over het kanaal gekomen zijn, daar misschien verborgen hebben.”

„Doe dat niet, detective Flatt!” vermaande kapitein Smitson... „wacht totdat wij met planken een verbinding tot stand gebracht hebben.”

Maar Flatt schudde het hoofd en antwoordde:

„Daarmede hebben wij wel een dag werk en wij mogen geen oogenblik verliezen. Ik kan in een minuut naar de overzijde zwemmen en als ik daar ben, moeten zij, die kunnen zwemmen, mij volgen.”

Zonder verder op de woorden van den kapitein te letten trok de detective zijn kleeren uit, stak zijn revolver in den mond, opdat die door het water niet onbruikbaar zou worden, nam een mes in zijn rechterhand en sprong in het water.

Hij was bijna tot het midden van het kanaal gekomen, toen hij een luiden kreet uitstiet.

Voor de oogen van zijn kameraden werd hij in het water door iets vreemds aangevallen.

Kapitein Smitson en de agenten stonden een oogenblik als verlamd. Zij zagen, dat de detective zich met het mes tegen een donker voorwerp verdedigde en zonder aarzelen trok Smitson zijn pistool uit den gor-

del en schoot verscheidene keeren naar het lichaam van den onbekenden aanvaller.

Hij moest goed geraakt hebben, want het lichaam dook naar de diepte en detective Flatt redde zich door den oever te beklimmen.

Kapitein Smitson, die met gespannen aandacht in het water keek, om te ontdekken, wat de oorzaak was geweest, sprong plotseling achteruit, omdat de afschuwelijke kop van een grooten krokodil voor hem opdook en met zijn vreeselijken muil hapte het monster naar de voeten van den kapitein.

Slechts door een vlugge achterwaartsche beweging was het hem gelukt te ontkomen aan den muil van den alligator, waarop de agenten thans een geheel salvo afvuurden.

Maar de kogels stieten af op de harde huid van het beest.

Dit moest intusschen toch door een der kogels van den kapitein getroffen zijn, want er vertoonde zich een bloedige plek op de oppervlakte van het water.

Telkens weer trachtte het monster een van de agenten te grijpen.

En ziet — de oogen van de agenten staarden als wezenloos — verscheidene half verscheurde lijken kwamen op de oppervlakte van het water en dreven naar de onderaardsche gang, waardoor het kanaal stroomde.

Kapitein Smitson riep:

„Flatt, ben je gewond?”

„Ik ben er nog goed afgekomen! Ik heb twee leenen verloren, die het beest mij heeft afgebeten. Maar ik heb tenminste mijn leven gered; van pijn kan ik echter niet verder en ik heb geen verbandmiddelen bij mij.”

„Verlies den moed niet, Flatt!” riep kapitein Smitson. „Wij zullen dadelijk hulp verschaffen!”

Hij ging zelf heen om al het noodige te halen en liet zijn manschappen achter.

Er verliepen twee uren, gedurende welken tijd de agenten telkens weer beproefden den alligator met hun kogels te treffen, toen kapitein Smitson met eenige brandweermannen aankwam, die een opvouwbare boot droegen.

Buitendien brachten zij een langen stang mede, aan welks einde een dynamietpatroon bevestigd was, waaromheen kapitein Smitson een stuk vlas gebonden had.

„Zoo, boys”, zei hij lachend, „als het beest hier naar hapt, dan krijgt het er genoeg van!”

Kijkt maar eens goed toe, hoe hij dadelijk naar de hel vliegt!”

Nauwelijks had de kapitein den stang in het water gestoken of de alligator zwom er heen.

In het volgende oogenblik, toen hij zijn lekkere beet wilde verslinden, hoorde men een geweldige ontploffing — het water spatte omhoog en aan de oppervlakte van het kanaal zag men weldra den door het dynamiet verscheurden kop van den alligator.

Nu maakten de brandweermannen de boot gereed, lieten die te water, en kapitein Smitson was de eerste, die naar den wachtenden detective voer.

Hij had verbandmiddelen meegebracht en terwijl hij den voet van den detective verbond, trokken de brandweermannen het lichaam van den alligator op het droge.

De agenten bekeken het lijk met afschuw.

Toen kapitein Smitson den krokodil nader bekeek, ontdekte hij een gouden gordel, die om het lichaam van het dier bevestigd was; op dien gordel waren Chineesche woorden aangebracht.

Een der manschappen, die in vroegere jaren lang in China was geweest en de Chineesche taal kende, ontcijferde de woorden en las:

„Tin-Wan-Huan.”

„Zoon van Boeddha”.

„Een nette zoon”, zei kapitein Smitson schertsend. „Ik geloof, dat geen van ons allen van zulke kinderen houdt. Maar hij doet nu geen kwaad meer!”

Detective Flatt, die door bloedverlies uitgeput was, kon aan de verdere vervolging geen deel nemen en ging onder begeleiding van een agent weer naar boven.

De kapitein en zijn moedige manschappen gingen intusschen verder de gevaren tegemoet van deze onderaardsche wereld.

Zij waren weder omstreeks een halve mijl vooruit gedrongen, toen een vreeselijke hinderpaal hun den weg versperde.

In het midden der gang stond een paal, waarin lange scherpe messen bij dozijnen bevestigd waren.

Door een geheime machine werd de paal met de messen in een ronddraaiende beweging gehouden en daar de messen zoo lang waren, dat ze de muren bijna bereikten, was het voor ieder menschelijk wezen een onmogelijkheid, er tusschen door te komen.

Men zou onvoorwaardelijk door de messen gegrepen en aan stukken gesneden worden.

De moordwerktuigen draaiden met bliksemsnelheid in het rond.

Achter deze verschrikkelijke hinderpaal bevond zich een ijzeren deur.

„Langs dezen weg moeten zij hun slachtoffers weg-

gesleept hebben”, meende kapitein Smitson, „want anders hadden zij dit moordwerktuig niet in werking gebracht.

Zij weten, dat wij komen en verdedigen zich op deze wijze.”

Maar hij begreep, dat het hem zoowel als den brandweerlieden onmogelijk was, dezen hinderpaal weg te ruimen en dat hij daarvoor menschen noodig had, die de samenstelling ervan kenden.

Vol teleurstelling wendde hij zich tot zijn begeleiders en zei:

„Deze onmenselijke moordenaars hebben goede voorzorgsmaatregelen genomen. Het is hoog tijd, dat San Francisco van hen bevrijd wordt.

Laat ons terugkeeren, mannen. Wij moeten iets anders beproeven. Wij kunnen hier niet verder!”

Ontmoedigd gingen zij terug. Het was hun te moede, alsof zij den strijd tegen hun onzichtbare vijanden verloren hadden.

Toen zij weer boven kwamen, was het reeds dag geworden. Duizenden Chineezen stonden rondom het huis en werden door een sterke macht van bereden politieagenten in bedwang gehouden.

Kapitein Smitson had het lichaam van den door dynamiet gedooden alligator door zijn manschappen naar boven laten brengen, om het als een bewijs van de gruwelijke misdaden der Chineezen aan het gerecht over te geven.

Toen het lange krokodillenlichaam op de straat aankwam, schenen de saamgestroomde Chineezen razend te worden.

Zij schenen allen het dier te kennen. Met woedende gezichten wegens den dood van den heiligen krokodil verzetten zij zich tegen de politie en schreeuwden en brulden:

„Boeddha — Tin-Wan-Huan, Boeddha, Boeddha!”

Maar toen zij steenen naar de politie wierpen, werden de agenten woedend, en zonder bevel van den kapitein af te wachten haalden zij hun pistolen uit de gordels en schoten die af op de menigte.

De Chineezen gingen op de vlucht en namen de personen, die door de kogels der politie getroffen waren, met zich mede.

Weder kwamen de agenten van het achttiende bureau bijeen voor het morgengebed en om hun rapporten in te dienen.

Met een zachte, bevende stem sprak kapitein Smitson het gebed uit en keek met betraande oogen naar de vijf ledige plaatsen van zijn manschappen.

Daarna riep hij de namen der agenten op.

Duidelijk hoorde men de woorden:

„Present, kapitein!”

Maar zoodra hij den naam van een der vermisten opriep, antwoordde een der mannen:

„Ontbreekt!”

Dan zette kapitein Smitson in het rapportboek een kruis achter dien naam.

Waar konden de ongelukkigen gebleven zijn? Wel-

ke ontzettende pijnen konden zij uitgestaan hebben.

De agenten schenen de gedachten van hun chef te raden. Zij balden hun vuisten en zwoeren den dood hunner kameraden te zullen wreken.

Daarna sprak kapitein Smitson tot zijn manschappen, dat zij zich ter ruste konden begeven, terwijl hij zelf naar het hoofdbureau van politie snelde om daar alles te rapporteren.

VIERDE HOOFDSTUK.

Verschrikkingen der hel.

Toen kapitein Smitson dien namiddag in zijn bureau kwam, zag hij, dat de blanke bevolking van San Francisco, nadat zij gehoord had van de onderaardsche misdadigersholten der Chineezen en van het rooven der drie meisjes, op de straten samenschoolde en een dreigende houding tegen de geelhuiden aannam.

De straten in de Chineezestad waren als uitgestorven. Lafhartig waren de geelhuiden in hun schuilhoeken gekropen en dachten er over na, hoe zij het gevaar, dat hen bedreigde, konden afwenden.

Voor het bureau stonden eenige compagnieën militairen te paard, om bij mogelijke twisten tusschen de blanken en Chineezen bemiddelend op te treden.

Toen kapitein Smitson in het bureau kwam, werd hij daar reeds opgewacht door den chef en deze overhandigde hem een bundel rood gedrukte mededeelingen in de Chineesche en Engelsche taal gesteld, waarop het volgende te lezen stond:

„De burgemeester, het hoofd der politie van de stad San Francisco, heeft besloten den staat van beleg af te kondigen over het Chineezenkwartier van genoemde stad, omdat er in den laatsten tijd een groot aantal gruwelijke misdaden door de Chineezen gepleegd werden, waardoor de openbare veiligheid der stad in gevaar werd gebracht. Elke Chinees, die wapenen draagt, of geen gehoor geeft aan de bevelen der autoriteiten, zal dadelijk worden neergeschoten!

Het samenscholen van drie personen is niet geoorloofd. Het vieren van een feest ter eere van god Boeddha is verboden.

Ieder, die aan dit feest deelneemt, wordt gearresteerd en het land uitgewezen. De zoogenaamde onderaardsche woningen moeten binnen twaalf uur na deze bekendmaking ontruimd worden.

Ieder die deze bevelen overtreedt, wordt gevangen genomen.

Let wel op den inhoud van deze bekendmaking, Chineezen! Bedenkt, dat gij hier slechts gedulde vreemdelingen zijt! Drijft de lankmoedigheid uwer blanke medeburgers niet tot het uiterste en neemt de waarschuwing goed in acht.

De burgemeester, het hoofd van de politie der stad San Francisco.”

Een groot aantal cowboys, die zich tijdelijk in San Francisco ophielden, hadden zich beschikbaar gesteld bij de veiligheidspolitie en waren door deze aangemen om dienst te doen in het Chineezenkwartier.

Het waren kerels met door de zon verbrande gezichten, die moedig en zonder vrees optraden.

Een eenvoudig overhemd, waaronder de bloote borst te voorschijn kwam, lederen broeken, waaromheen zij revolvers en messen droegen, was alles waaruit hun kleedij bestond.

Onder het luid geroep van „Yell” reden zij op hun paarden door het Chineezenkwartier en dreven hen van de straat af in de huizen.

Weldra waren de straten schoongeveegd, maar de moedige prairieruiters reden op hun paarden steeds op en neer.

Daarna plakten de agenten de bekendmaking van den burgemeester aan de huizen der Chineezen.

De inhoud dezer bekendmaking drong als een loepend vuurtje door het geheele kwartier.

Voor den eersten keer gevoelden de Chineezen de sterke hand van Uncle Sam.

Het geduld van deze was eindelijk uitgeput, de lankmoedigheid en gastvrijheid, die de zonen van het Hemelsche Rijk tot dusverre genoten hadden, waren door hen slechts met moord en misdaad beloond.

Terwijl deze gebeurtenissen plaats vonden, zaten detective Flatt en kapitein Smitson bijeen om over den toestand te spreken.

De detective kon niet nalaten, zijn chef een verwijt te maken:

„Wat u gedaan hebt, waarde kapitein, was verkeerd. Bij deze menschen krijgt men met geweld niets gedaan.”

„Hoe dan”, vroeg kapitein Smitson, „misschien door list? Wijs mij dan eens iemand aan, die in staat is om even zoo op te treden als deze gele schurken doen.

Ik zou niemand weten, die daartoe in staat is. Misschien — de bekende John C. Raffles uit Londen? Het is mogelijk, dat hij het zou kunnen...”

Detective Flatt bemerkte wel, dat de kapitein hem een bits antwoord had gegeven, en antwoordde:

„Laat ons Raffles er buiten laten! Want ten eerste is hij niet hier en ten tweede geloof ik, dat de Amerikaansche politie niet met de Engelsche vergeleken mag worden. Wij staan daarboven en hebben de hulp van een avonturier niet noodig, om ons doel te bereiken.

Alles wat wij tot dusver bereikt hebben, is, dat wij als met een stok in een wespennest geroerd hebben en de gele duivels strijdlustig en woedend hebben gemaakt.

Wij hadden het op een andere manier moeten aanpakken. Thans blijft ons niets anders over, dan dat wij hun onderaardsche gangen moeten vernielen en de onderaardsche stad bezetten.

Wij moeten de hinderpalen, die zij gemaakt hebben, door dynamiet vernielen, dat is het beste middel. Zooals ik reeds gezegd heb: wij moeten trachten, vooruit te komen!

Zoodra mijn voet hersteld is, ben ik weer te uwer beschikking.

Ik verzoek u echter, om mij de huid van den alligator te schenken, als een herinnering aan mijn avontuur.”

Zij reikten elkander de hand en kapitein Smitson ging met zijn agenten en verscheiden brandweermannen, die van alle hulpmiddelen voorzien waren, naar de onderaardsche stad.

Zij volgden den hun reeds bekenden weg en kwamen tot bij den draaienden paal, waarin de messen gestoken waren.

Na een kort overleg sloegen de brandweermannen een anderen ijzeren paal in den grond, waaraan zij twee sterke ijzeren kettingen bevestigden.

Deze kettingen wierpen zij over de ronddraaiende messen en, zooals te voorzien was, hield de paal, waaraan de messen bevestigd waren, op met draaien.

Thans maakten de brandweermannen met breekijzers den toegang der daarachter staande ijzeren deur vrij.

Een slot was daaraan niet te bespeuren en om geen tijd te verliezen, lieten zij de deur door middel van dynamietpatronen springen.

Na de ontploffing stormden de agenten in het onderaardsche hol, dat nu voor hen open lag.

De muren waren van gepolijst graniet. Het licht der electriche dievenlantaarns weerkaatste op de gepolijste steenen; maar waar zij ook zochten, zij vonden nergens een uitgang.

Maar opeens hoorden zij boven zich een akelig gekerm.

Zij richtten hun lantaarns naar de plaats, vanwaar het geluid gekomen was en bemerkten nu, dat het plafond bestond uit brons, waarin een aantal glazen oogen waren aangebracht als versieringen.

Deze oogen hadden den vorm als die der Chineezen en vertoonden in het midden een vingerbreede opening.

Beschenen door het licht van hun lantaarns, leek het, alsof al deze oogen leefden.

Een der agenten trok zijn revolver uit den gordel en schoot die af op een dezer openingen.

Een gillend gelach kwam als antwoord van boven en tegelijkertijd hoorden zij een donderend geluid.

Voordat de manschappen nog begrijpen konden, wat er gebeurde en zonder dat zij het konden beletten, werd de deur door middel van een granietblok door onzichtbare handen gesloten.

Kapitein Smitson en al zijn manschappen waren gevangen.

Tevergeefs beproefden de brandweermannen om het

graniet met breekijzers te verwijderen; maar dit was zoo hard en geweldig zwaar, dat het slechts door middel eener verborgen machine kon verwijderd worden.

Nauwelijks waren de gevangenen eenigszins van den schrik bekomen, of een nieuwe verrassing wachtte hun.

Uit de honderden oogen, die in het plafond zaten, kwamen meterlange scherpe messen te voorschijn.

Kapitein Smitson en zijn manschappen waren door het onverwachte zoo verbluft, dat zij allen zwijgend naar het plafond keken.

Opeens hoorden zij een knarsend geluid, alsof er ijzeren kettingen over raderen liepen en tevens zagen zij, dat het plafond langzaam naar beneden daalde.

Onmiddellijk hoorde men het geluid van een gong en nu schreeuwde een onbekende, die hen van boven af waarschijnlijk zien kon:

„De groote Boeddha zal de blanke duivels als muggen dooddrukken. Zijn priesters — de mannen van het blauwe zwaard — strijden voor hem en de dood der blanke duivels zal den machtigen Boeddha welgevallig zijn!”

De verschrikte agenten van politie bleven zwijgen. Opeens echter hoorden zij iemand luidkeels lachen.

Het was kapitein Smitson, die naar boven keek en uitriep:

„Mannen, de zaak is zoo mooi, alsof wij in een schouwburg zaten. Ik ben nieuwsgierig wat de honden nu zullen doen!”

Op dit oogenblik riepen plotseling eenige agenten:

„Kapitein, het regent!”

Eenigen van hen staken de handen uit, maar kapitein Smitson bemerkte reeds, dat een heete druppel van het plafond op hen neerviel.

Angstig bekeek hij de neervallende druppels en riep:

„Boys, de honden willen heete olie op ons neergieten!”

Thans ontzong ook den kalmsten de moed. Zij moesten nu waarschijnlijk den marteldood sterven.

Toen riep kapitein Smitson:

„Boys, verliest den moed niet, wij hebben nog dynamietpatronen en daarmee zullen wij ons wel redden!”

Hij ging opnieuw naar het granietblok en bekeek daarna nauwkeurig den vloer.

Met een luiden kreet riep hij de agenten bij zich, de kapitein wees naar den grond en zei:

„Hier moet de uitgang zijn, want hier zijn de

steen door de voetstappen der menschen afgesleten.”

De van boven neervallende druppels werden steeds heeter en het plafond was reeds halverwege neerge-daald.

Kapitein Smitson onderzocht nog eens met zijn lantaarn den vloer en zag nu, dat een der steenen klaarblijkelijk tot in- en uitgang had gediend.

Met behulp der brandweermannen werden er in het granietblok kleine gaten geslagen en Smitson vulde ze met dynamietpatronen.

Nadat dit geschied was, gingen allen midden in de ruimte staan en de kapitein stak de lont, die naar de dynamietpatroon leidde, in brand.

Vol spanning volgden de oogen der manschappen de gloeiende lont.

Een geweldige ontploffing volgde.

Een hagel van steenen vloog tegen de muren en het plafond aan en verscheidene der agenten werden licht gewond.

Een wolk van stof belette hun bijna de ademhaling en liet het licht der electrische lantaarns slechts zwak doorschemeren.

Maar hetgeen kapitein Smitson gewenscht had, was bereikt en tevens was het gevaar geweken.

Onmiddellijk zond de kapitein twee zijner manschappen terug om hulp te halen.

Daarna wendde hij zich tot de agenten. Hij toonde hun den nieuwen uitgang en zei:

„Boys, waar een gat is, is ook een weg. Volgt mij!”

Met zijn revolver in de hand ging hij in de nieuwe gang en kwam, na een korten afstand afgelegd te hebben, voor een kleine ruimte, waarin ladders van bamboe stonden om naar boven te kunnen klimmen.

Kapitein Smitson begreep dadelijk, dat hier de weg was naar de machine, die het plafond in beweging bracht.

Hij klom naar boven en zijn ondergeschikten volgden hem.

Nog voordat een der agenten boven gekomen was, knalden er zes schoten, waarop onmiddellijk een vreeselijk gehuil werd vernomen.

De kapitein riep nu:

„Vlug, kameraden — vlug! — hier zit een gansche bende van die vervloekte gele misdadigers. Zij hebben de helsche machine van hun afgod op ons neer willen laten!”

Na eenige oogenblikken bevonden de agenten met hun chef zich in een kleine ruimte, waarin groote ijzeren raderen stonden, waarover heen kettingen lie-

pen om het plafond in beweging te brengen.

Tusschen de raderen door keken een aantal half naakte Chineezzen en vestigden hun loerende oogen op de blanke indringers.

Door het plotseling verschijnen van kapitein Smitson voelden zij zich overrompeld en voordat zij vluchten konden, waren er zes van hen neergeschoten.

De Chineezzen trachtten thans hun fakkels uit te dooven, om in het duister ongehinderd te ontkomen.

Maar zij rekenden niet op de lantaarns der agenten en zoodra kapitein Smitson bemerkte, dat zij wilden vluchten, riep hij:

„Mannen, schiet ze neer!”

Een regen van kogels volgde op deze woorden.

De helft der aanwezige Chineezzen viel zwaar gewond neer en de overigen vluchtten in wilde haast naar de hun bekende uitgangen.

Nu liepen de agenten naar de tusschen de machines liggende gewonden toe, om hen gevangen te nemen. Met messen en andere voorwerpen trachtten dezen zich nog te verdedigen.

Maar een vuistslag of een trap maakte hen weerloos. Weldra waren zij geboeid en werden naar een der gangen gebracht, om vandaar naar boven vervoerd te worden.

Er waren negen gevangenen en tien dooden. Thans vond men ook een grooten, koperen ketel, waarin kokende olie was, welke de Chineezzen met een kan daaruit geschept en door de openingen der oogen gegoten hadden.

Kapitein Smitson ging nu weer naar beneden en nadat hij de gang nog verder had doorgelopen, stond hij weldra in een kleine ruimte, waaruit naar verschillende richtingen vijf nieuwe gangen liepen.

Nu stond hij voor het moeilijke raadsel, in welke van deze gangen hij verder moest gaan.

Hij dacht eenige oogenblikken na en besloot, zijn lieden niet van elkaar te scheiden, maar met de geheele afdeeling zijn onderzoek te vervolgen.

Zonder verdere hindernissen kwamen zij vooruit, totdat plotseling een donkere, vochtige kelder voor hen lag.

In den kelder bevond zich een bamboeladder, die naar een houten valdeur voerde.

Kapitein Smitson beproefde tevergeefs die te openen. Slechts aan de vereenigde krachten der agenten gelukte het, om met bijlen en breekijzers de deur te openen.

Allen gingen er door.

Nu stonden zij in een tweeden kelder, waarin zich

meerdere deuren bevonden, die naar verschillende richtingen gingen.

Kapitein Smitson zag, dat geen dezer deuren gesloten was. Hij opende ze. Drie der deuren voerden weer naar onderaardsche gangen, terwijl achter de vierde een houten trap stond. Op deze trap kon hij duidelijk de voetsporen der Chineezzen zien.

Smitson en zijn manschappen volgden deze sporen.

Een stinkende vetlucht kwam hen op de trap tegemoet. Toen zij de trap tot op de helft bestegen hadden, hoorden zij een gezang.

Verder gaande kwamen zij op een houten vloer, waar verscheidene deuren te zien waren.

Door de retsen van een deur drong een flauw licht en zonder aan te kloppen, opende kapitein Smitson deze.

Schreeuwend sprongen plotseling een aantal Chineesche vrouwen en mannen op van den vochtigen bodem, die met bamboematten belegd was.

Een tinnen beker en dobbelsteenen toonden den indringers, waarmede de Chineezzen zich bezig hielden.

Een dikke tabakswalm vulde het vertrek en op een petroleumstel werd door een oude vrouw visch gebakken, waarvan de Chineezzen groote liefhebbers schenen te zijn.

De lucht er van was zoo onaangenaam, dat de agenten er hoestbuien van kregen.

Kapitein Smitson riep tot hen:

„Toont mij uw passen!”

Elke Chinees, die zich in Amerika ophoudt, ontvangt bij zijn aankomst een pas, dien hij steeds bij zich moet dragen. Zonder aarzelen haalden de geelhuiden de verlangde passen uit hun kleeren te voorschijn en toonden ze den kapitein.

Kapitein Smitson vroeg:

„Waar woont gij en welk huis is dit?”

De toegesprokene antwoordde:

„In de Hillstreet. Ons opperhoofd woont op de derde verdieping.

Hij heet mister Su-*Hang-Lin*”.

„Zoo, zoo”, antwoordde kapitein Smitson. „Dit huis behoort dus tot de Hill street?”

Hij zag, dat de Chineezzen hem verwonderd aankeken. Zij wisten niet, dat kapitein Smitson uit de onderaardsche stad kwam en dachten, dat hij van de straat gekomen was.

„Yes, kapitein”, zeiden zij en voegden in slecht Engelsch er aan toe:

„Zijn arme Chinees. Geen geld — no money! — zeer arm. Moeten nu in kelder wonen. Huiseigenaar

rijk landbouwer. Maar geen hart voor armen Chinees."

Nog eens keek kapitein Smitson nauwkeurig door den kelder heen en verliet daarna het vieze vertrek.

Hij zag wel, dat het spoor, hetwelk hij gevolgd had, hem niet tot zijn doel zou brengen. Daarom ging hij met zijn manschappen naar boven, zonder zich verder te bekommeren om de talrijke woningen onder den grond.

Hij begreep ook wel, dat het vergeefs zou zijn, daar verder te zoeken.

Hij moest meer dan achttien étages met zijn manschappen beklimmen, voordat zij eindelijk in de Hillstreet kwamen en nu, terwijl zij op straat stonden, zagen zij tot hun verwondering, dat zij boven gekomen waren door een huis, dat onmiddellijk stond naast het huis, waardoor zij dien middag naar de onderaardsche stad waren afgedaald.

Dat was een doolhof, waar men niet uit wijs kon worden.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Raffles aan het werk.

Raffles was van den val geheel hersteld. Met gespannen aandacht had hij de courantenberichten gevolgd en zich met Charly Brand verscheiden keeren onderhouden over de raadselachtige onderaardsche stad.

„Deze geschiedenis, beste Charly, interesseert mij zoodanig, dat ik mij verplicht gevoel, mij er mede te bemoeien.

Goddam! die deugnieten schijnen erg slim te zijn; maar ik wil toch eens zien of datgene, wat de politie niet gedaan kon krijgen, door mij gedaan kan worden, namelijk de geroofde meisjes bevrijden." —

Dienzelfden middag verliet hij met zijn vriend het Cliffhous-hotel en kocht verschillende voorwerpen in.

Alles wat hij kocht diende om zich te kunnen verkleeden.

Reeds twee uur later verliet hij, in de kleederdracht van een eenvoudigen Chineeschen arbeider het hotel en begaf zich naar het huis van den Chineeschen theehandelaar Shu-Wan.

Hij kende diens adres reeds van uit Londen. Hij had hem vroeger in een groot proces wegens het smokkelen van thee leeren kennen bij welk proces de broeder van den Chinees was aangeklaagd wegens het verduisteren van inkomende rechten.

Shu-Wan, die veel van zijn broeder hield, was destijds verscheidene malen bij Raffles geweest en had

hem toen verzocht om den gearresteerde uit de gevangenis te bevrijden.

Raffles had het van de hand gewezen, ofschoon de Chinees hem een half millioen dollar beloofd had, als hij hem hielp.

Raffles dacht daaraan, toen hij den theehandelaar, die nu in San Francisco woonde, opzocht.

Door hem hoopte Raffles de geheimen der onderaardsche stad te leeren kennen en de gevangenen te bevrijden, vooral omdat Shu-Wan een der aanzienlijkste en machtigste Chineezen was.

De kleeren, die Raffles aangetrokken had, waren zoo uitstekend, dat hij op weg naar den theehandelaar verscheidene keeren gevaar liep, door agenten aangehouden en gearresteerd te worden.

Ook de blanken, die hem ontmoetten, namen soms een dreigende houding tegen hem aan.

Toen hij in den winkel van Shu-Wan kwam, stond deze op en vroeg op onwilleveden toon:

„Wat wil jij, vervloekte koelie, hier? Wil jij misschien iets stelen? Maak dat je uit den winkel komt!"

„Spaar die woorden, Shu-Wan", antwoordde Raffles en nam zijn staartpruik en de ronde zijden muts af.

De Chinees keek hem verschrikt aan, terwijl Raffles vroeg:

„Ken je mij?"

Toen sloeg de theehandelaar zijn handen ineen en riep:

„Ach, ach, wat een eer — vergeef mij, groote meester — vergeef, uw lordschap, de harde woorden van uw dienstknecht, die niet waard is, het stof van uw voeten te kussen.

De oogen van uw dienstknecht waren met blindheid geslagen!”

Hij maakte eenige buigingen en bood Raffles, die de pruik weer opgezet had, een stoel aan.

„Ik heb iets belangrijks met u te bespreken, Shu-Wan. Zijt gij alleen?”

De Chinees, die goed Engelsch sprak, legde zijn rechterwijsvinger op den mond, als een bewijs, dat hij zwijgen kon en zei:

„Wees zoo goed, mij naar mijn woning te volgen”.

Hij sloot den winkel en ging met zijn gast langs een trap naar zijn woning op de eerste étage.

Met verwondering zag Raffles de prachtige ebbenhouten meubelen, de kostbare zijden tapijten, antieke ivoren en andere kostbare voorwerpen, die in de kamers stonden.

De Chinees moest zeer rijk zijn.

Shu-Wan zag aan de blikken van Raffles duidelijk, dat hij de kunstvoorwerpen bewonderde en zei:

„Dit alles — en mijn geheele vermogen wil ik den-gene geven, die mij mijn broeder terugbezorgt”.

Er speelde een lachje om den mond van lord Lister.

„Uw geld en uw kostbaarheden baten mij niet, Shu-Wan. Want ik zou niet weten, wat ik er mee be-ginnen moest, omdat ik zelf genoeg bezit. Ik heb u dat reeds voor twee jaar te Londen gezegd.

Maar gijzelf kunt thans uw broeder bevrijden, of mij er toe brengen, dat ik het doe, wanneer gij mij met een andere zaak behulpzaam wilt zijn en mij uw raad en steun verleenen wilt.

Gij weet, dat uw broeder van de twaalf jaar ge-vangenisstraf eerst twee jaar achter den rug heeft. Het ligt aan u alleen, om hem de overige tien jaar te doen kwijtschelden.”

„Spreek, groote meester, spreek! Ik zou er mijn hartebloed voor willen geven, als mijn broeder in vrijheid gesteld werd.”

Raffles ging zitten en stak een sigaret op; de Chi-nees keek hem in gespannen verwachting aan.

Nadat de lord eenige oogenblikken gerookt had, zei hij:

„Ik was reeds voor eenige dagen van plan, u op te zoeken, maar werd op mijn weg door een avontuur opgehouden.

Ik ben nu gekomen om door u, of door uw bemid-deling, een eigenaardig soort parfum te verkrijgen. Een parfum, dat ik bij mijn verblijf in China van uw prins-regent ten geschenke kreeg.

Namelijk het zoogenaamde zwarte parfum!”

„Het zwarte parfum? Het toeval is mij gunstig. Ik heb voor de tempelfeesten, om onzen god Boeddha met een heerlijken reuk te omhullen, een klein fleschje met zulk vocht uit China ontvangen. Ik hoop, dat mijn broeder daardoor zijn vrijheid terugkrijgt. Hier is het!”

Hij ging naar een ebbenhouten kast, opende de deur en nam uit een kistje een klein mahoniehouten etui, dat hij voor Raffles opendeed.

Daarin lag op blauwe zijde een kristallen fleschje, waarin een klein buisje stak, dat met een zwarte vloeistof gevuld was.

Dat was het geheimzinnige zwarte parfum.

Het fleschje bevatte hoogstens twintig druppels van deze kostbare vloeistof.

Lord Lister maakte het étui weer dicht en stak het in zijn vestzak.

„Wanneer kan ik mijn broeder nu verwachten?” vroeg de Chinees.

„Geduld, geduld”, zei Raffles.

„De prijs, dien ik van u verlang, is nu nog niet ge-heel betaald; dit is nauwelijks de helft”.

„Wat verlangt gij dan nog meer?”

De beroemde „Groote Onbekende” keek den Chi-nees scherp aan.

„Shu-Wan, gij hebt het zeker reeds gehoord, dat drie ongelukkige jonge meisjes door uw landgenooten geroofd zijn!”

De Chinees schrikte.

„Groote, blanke mandarijn”, begon hij met bevende stem, „als gij verlangt, dat ik u behulpzaam zal zijn om de gevangenen te bevrijden, dan kan ik daaraan niet voldoen. Ik weet, dat de gevangenen in de macht van de priesters van Boeddha gekomen zijn, om bij de feestelijkheden in den tempel geofferd te worden.

Geen blanke mag in den tempel van Boeddha ko-men. Hij zou onmiddellijk gedood worden. Alleen op het tempelfeest, dat morgen plaats heeft, mogen wij Chineezen het voorportaal van den tempel betreden, om daar te bidden en te offeren.

Alleen de priesters worden bij Boeddha toegelaten; zij zorgen voor de geheime offers.”

„Maar weet ge den weg naar den tempel, Shu-wan?”

„Ja, dien ken ik. Ik moest reeds vele malen vaat-

werk en heiligdommen naar de priesters brengen. Zij verwachten mij ook hedenavond met het fleschje met zwarte parfum."

Na deze woorden gesproken te hebben viel de Chinees plotseling op zijn knieën en zei:

„Mijnheer, mijnheer, ik wil gaarne mijn hartebloed geven voor de vrijheid van mijn broeder en ik weet, dat u de eenige bent, die hem uit de Engelsche gevangenschap bevrijden kan!

Daarom smeed ik u om niet in den tempel van Boeddha te gaan, want ook als ik met u meega, dan — keert geen van ons beiden levend terug.

Nooit — nooit! — heer, u weet niet wat ik weet. U zoudt uw menschenlijke krachten daar moeten meten met helse kunsten. U bent de verstandigste van alle menschen, maar tegen Boeddha vermoogt gij niets!"

Op het gezicht van Raffles kwam een vroolijk lachje. Hij streek de asch van zijn sigaret en zei:

„Wees niet bezorgd, Chu-Wan. Ik geloof niet aan bovennatuurlijke dingen en datgeen, wat menschen tegenover menschen kunnen doen, vrees ik niet. Ik zal u bewijzen, dat uw vrees geen recht van bestaan heeft. Ook met de priesters van Boeddha zal ik het wel klaar spelen."

De Chinees, die geknield lag, stond op. De moed, waarmede zijn gast had gesproken, bezielde ook hem.

„Mijn leven behoort aan den grooten Mandarijn, die mijn broeder bevrijden wil! Ik ben bereid, u te begeleiden en naar den tempel te brengen.

Kom bij mij als de zon ondergaat!"

Toen Raffles in het hotel terugkeerde, toonde hij Charly Brand het fleschje met het kostbare parfum en zei:

„Ik heb het zonder moeite gekregen. Maar zoo gaat het dikwijls in de wereld. Men stelt zich somtijds voor, dat iets zeer moeilijk te verkrijgen is en dan gaat het zonder slag of stoot.

Andere zaken daarentegen denkt men reeds in zijn bezit te hebben, maar zij — blijken onbereikbaar!"

Daarna opende hij zijn koffer en nam daaruit een kleine stalen flesch, die hij in den zak stak.

„Wat is dat een eigenaardige flesch, die je daar uit den koffer haalt", vroeg Charly Brand.

„Daar is iets in, wat machtiger is dan al de tooverwerken van de priesters van Boeddha. Iets, dat de scheikundigen eerst voor korten tijd gevonden hebben. Namelijk vloeibare lucht.

Ik geloof, dat ik met dit toovermiddel de gansche gele bende, benevens haar Boeddha, naar den duivel kan sturen."

„Je spreekt geheimzinnig, Edward; wat ben je voornemens te doen?"

„Ik hoop, dat ik een van de mooiste avonturen van mijn leven kan hebben. Ik wil den strijd tegen Boeddha beginnen, om de ongelukkige gevangen meisjes te bevrijden."

Zijn vriend beproefde tevergeefs hem te waarschuwen en van zijn voornemen af te brengen.

Tegen zonsondergang ging hij onder begeleiding van zijn vriend naar den winkel van Shu-Wan.

De zoon van het Hemelsche Rijk verwachtte hem reeds en grendelde na zijn komst de deur, opdat niemand van den straatkant meer kon binnenkomen.

Daarna opende de Chinees een groote oude kast en nam daaruit eenige kostbare, met goud gestikte blauwe zijden kleeren en twee metalen pantserhemden.

Deze waren zoo fijn als een zijden vlechtwerk. Een daarvan overhandigde hij aan Raffles en zei:

„Groote blanke Mandarijn, laat ons deze pantsers aantrekken, dan kan geen slag of steek ons deren.

Het zijn kunstwerken, het voormalige eigendom van de oude Taifu Keizers. Ze werden voor duizend jaar gedragen en maakten de Keizers onkwetsbaar.

Ze zijn kostbaarder dan het zwarte parfum, dat ik u geschonken heb."

Met belangstelling bekeek lord Lister het pantserhemd.

Het was niet zwaarder dan een gewoon jacquet. Shu-Wan had intusschen zijn bovenkleed uitgetrokken en het metalen hemd over zijn vest aangedaan.

Daarna nam hij uit den wapenstandaard een vlijmscherp zwaard, gaf het aan zijn gast en zei:

„Neem nu een van onze beste zwaarden en probeer, of gij met al uw kracht in staat zijt, daarmede het pantserhemd te doorboren."

Raffles beproefde het en moest bekennen, dat het onmogelijk was, door het pantser heen te dringen.

Ook hij trok nu het pantserhemd aan, daar hij begreep, dat het bij een overval van dienst kon zijn.

Daarna gaf Shu-Wan hem een zijden bovenkleed.

„Trek dit feestgewaad aan, groote Mandarijn, want slechts in zulk een kleed kunnen wij in de voorhal van den tempel komen en neem deze bronzen schalen mee als een geschenk voor Boeddha —

Gij zijt goed gewapend", ging hij voort, terwijl hij naar de twee pistolen keek, die Raffles in den zak van het zijden gewaad stak.

„Het is beter gewapend te zijn dan weerloos, Shu-Wan."

Terzelfdertijd nam lord Lister uit zijn overjas de

stalen flesch met vloeibare lucht en stak die eveneens in den zak van zijn zijden kleed.

Shu-Wan, die een ivoren kistje met kostbare reukwerken voor de priesters medenam, opende nu een deur in den winkel, die naar den kelder voerde en stak een lantaarn aan.

Daarna daalde hij in het duister af, gevolgd door Raffles.

Langzaam gingen zij door de gang, die naar de onderaardsche stad leidde.

Zijgangen kruisten hun weg. Zij moesten dikwijls langs ladders van bamboe naar hooger liggende gangen klimmen en nu werd het Raffles duidelijk, dat het voor den oningewijde onmogelijk was, om den rechten weg in dit doolhof te vinden.

Raffles bemerkte tevens, dat Shu-Wan zich dikwijls bukte en met zijn lantaarn den grond verlichtte, alsof hij iets zocht.

Raffles vroeg met belangstelling waarom hij dit deed. Daarop wees de Chinees naar een kort woord, dat in de Chineesche taal op een steen stond geschreven en zei:

„Groote Mandarijn! dit woord wijst mij den weg. Daar zonder zou ik verloren zijn en zouden wij niet de plaats kunnen vinden, waarheen wij ons begeven willen.

Overall in onze onderaardsche stad hebben wij deze geheime teekens. U bent de eerste blanke, die de geheime wegen van onze onderaardsche stad ziet, maar u zoudt onze taal moeten verstaan, om het geheim te begrijpen.

Wij moeten ons haasten. Wij komen nu spoedig in de stad van den eeuwigen nacht.”

Lord Lister bukte zich en wees den Chinees een ander teeken.

„Wat beteekent deze haak met die twee streepjes, wat is dat voor een woord?”

„Dit woord wil zeggen „Hillstreet” en als u met het gezicht naar dat woord staat, dan is dat de richting, waar Hillstreet ligt.”

„Zeer goed”, dacht de groote onbekende. „Zeer geraffineerd!”

Hij bekeek het geheime woord en prentte zich dat in het geheugen.

Het was alsof een inwendige stem hem zei, dit alles

goed te moeten onthouden, omdat dit teeken misschien van veel belang voor hem zou kunnen worden.

Zwijgend gingen de beide mannen voort. Hier en daar snelden Chineezzen, met brandende lantaarns, in feestgewaad hen voorbij. Zij slopen onhoorbaar voort.

Plotseling werd de voor hen liggende gang verlicht.

Shu-Wan wees naar het schijnsel van het licht en zei: „Wij komen nu weldra in de stad van den eeuwigen nacht.

Wij moeten daar een gids nemen, die ons naar den tempel van Boeddha brengt. Niemand, behalve de priesters, kent de wegen naar den tempel en geen mensch anders dan zij kan de gevaren afwenden, die de oningewijden bedreigen.”

Zij kwamen aan het einde der gang en betraden een lange Chineesche straat, die slechts door een menigte lantaarns verlicht was.

Hier heerschte een groote drukte.

Talrijke kooplieden boden hun waren te koop aan en het geheele bedrijf onderscheidde zich door niets van dat der bovenwereld.

Ongehinderd liepen Raffles en Shu-Wan de straat door, totdat zij na een uur het einde bereikt hadden.

Hier werd de onderaardsche reuzenkloof smaller en een klein huis stond aan het einde. Daarin was een Chineesch theehuis gevestigd.

Shu-Wan ging er met Raffles heen en zij namen aan een klein bamboe-tafeltje plaats. Er werd hun dadelijk thee gepresenteerd en Shu-Wan zei tot den bediende:

„Zorg er voor, dat ik een gids krijg, die ons naar den tempel brengt!”

Raffles boog zich voorover en legde zijn rechterhand tegen het voorhoofd om niet door de talrijke zonen van het Hemelsche Rijk als een Europeaan herkend te worden.

Een oude Chinees kwam bij hen met het doel om hen als gids te dienen.

Shu-Wan betaalde hem het loon en daarna gingen zij heen.

De Engelschman brandde van nieuwsgierigheid.

Wat zou hij nu te zien krijgen?

Welke avonturen zou hij nu beleven?!

ZESDE HOOFDSTUK.

Het tempelfeest van Boeddha.

Van het theehuis ging het door de gemetselde gang, die met allerlei geheimzinnige Chineesche schrifttekens bedekt was.

Op zeer korte afstanden vond men weer nieuwe gangen.

Het ontging Raffles niet, dat de gids, alleen om hen op een dwaalspoor te brengen, met hen door deze gangen ging, want allen kwamen weer uit op de plaats van bestemming, waar de tempel stond.

Plotseling hoorde hij een onderaardsch geluid en nadat zij weer om den hoek van een gang gekomen waren, stonden zij in een kloof van tien meter breedte en volgens de schatting van Raffles van twintig meter hoogte.

In het midden dezer kloof was een waterval van vier meter breedte, die bruisend in de diepte neerstortte.

In de nabijheid van dezen waterval hing een kleine gong, waarbij een knuppel lag, de gids sloeg verscheiden malen op de gong.

Het geluid daarvan klonk als het gebrul van een leeuw en plotseling — Raffles keek verwonderd op — werd het naar beneden stroomende water steeds minder, tot dat het eindelijk nog als een kleine straal liep; en toen ook dit ophield, zag men in een achter den waterval verborgen muur een bronzen deur, of beter gezegd, een met bronzen platen beslagen valbrug.

Zij gingen thans door de deur, die achter de valbrug was en Shu-Wan zei nu tot Raffles:

„Thans zijn wij in de macht der priesters van Boeddha!”

De deur werd achter hen gesloten en lord Lister kon duidelijk het ruischen van den waterval hooren.

Thans was hij afgesloten van alle menschelijke hulp en alleen de heldenmoed van John C. Raffles, den beroemden „Grooten Onbekende”, was in staat om niet aan terugkeeren te denken.

Achter de deur werd de ruimte grooter en kwam men in een soort van hal.

En in deze hal, die eveneens door gekleurde lantaarns verlicht was, stonden spookachtige gestalten;

dit waren gewapende Chineesche soldaten in hun fantastische, schrikverwekkende pantserkleeren.

Ieder binnenkomende werd aan een streng onderzoek onderworpen.

„Ik ken u!” zei de bevelhebber van de wacht. „Gij zijt Shu-Wan, de theehandelaar. Maar wie is daar bij u? — Hij ziet er uit als een der blanke duivels.”

Shu-Wan verbleekte en zweeg eenige seconden, daarna echter zei hij:

„Dat is mijn neef, grootē Mandarijn van den machtigen Boeddha — het is een bastaard, de zoon van mijn broeder en van een blanke vrouw.”

Deze woorden stelden den bevelhebber gerust en hij antwoordde:

„Ge kunt binnengaan!”

Thans gingen zij zonder gids verder.

Toen zij van de wacht verwijderd waren, fluisterde Shu-Wan:

„Wij zijn aan een groot gevaar ontkomen, maar een grooter wacht ons nog. Gelukt het ons om ook daaraan te ontkomen, dan zijn wij voorloopig gered.”

„Welk gevaar is dat?” vroeg Raffles, „kent gij het?”

„Ik ken het, grootē blanke Mandarijn, maar ik wil u het liever niet mededeelen, want anders zoudt ge den moed kunnen verliezen. Zoodra wij de deur geopend hebben, die zich aan het einde der gang bevindt, staan wij er voor.”

Nauwelijks hadden zij deze deur geopend of Raffles zag dat zij voor een kooi stonden, waarin zich een deur bevond.

Daarachter lag een buitengewoon sterke koningstijger. Met glinsterende oogen keek deze eenige oogenblikken de mannen aan, richtte zich op en stiet een huilend gebrul uit.

„Ik geloof niet, dat wij hier door kunnen komen, blanke Mandarijn,” zei Shu-Wan met bevende stem.

„De tijger wordt alleen met het vleesch van blanken gevoed en grijpt ons Chineezen niet aan. Hij kent ons

aan den reuk; zie maar eens, hoe dreigend hij zich oprecht, omdat hij in u een Europeaan ruikt."

„Moeten wij door de kooi, Shu-Wan?"

De theehandelaar gaf een bevestigend antwoord.

„Wij moeten de deur van zijn kooi openen en langs den tijger naar de deur aan de overzijde gaan; een andere weg dan deze is er niet.

Laat ons teruggaan, heer. Het beest verscheurt u."

Het gezicht van Raffles werd ernstig. Vast besloten, de oogleden tezamen getrokken, overlegde hij eenige oogenblikken.

Daarna tastte hij in zijn zak, haalde er een zwart lederen étui uit, waarin allerlei dingen, die hij dikwijls gebruikte, geborgen waren.

Een klein glazen fleschje met een sterk verdoovend vocht en een glazen spuit haalde hij uit het étui te voorschijn, en terwijl hij langzaam en voorzichtig de glazen spuit vulde, volgde de tijger ieder zijner bewegingen.

Daarna ging hij dicht bij de tralies staan, en in hetzelfde oogenblik drong het vreeselijke beest met geopenden muil eveneens tegen de tralies, alsof het den indringer wilde aanvallen.

Zonder te aarzelen richtte Raffles nu de glazen spuit als een revolver tegen den tijger, en binnen eenige seconden was de spuit leeg; lord Lister had het vocht in den geopenden muil van het gevaarlijke beest gespoten.

Van schrik begon het dier te proesten, wischte met een der voorpooten de vloeistof af en begon ze daarna van den poot af te likken, omdat het zoet smaakte.

Zonder op den bevenden Shu-Wan te letten, keek Raffles onophoudelijk naar het beest.

De uitwerking begon reeds. De tijger keek niet meer dreigend, begon de oogen te sluiten en ging liggen.

Na eenige oogenblikken strekte hij de pooten uit, sloot de oogen en lette niet meer op Raffles.

„Maak nu de deur maar open," gelastte de geniale lord den Chinees, en bevend gehoorzaamde deze.

En toen ze beiden in de kooi traden, was de tijger geheel bewusteloos.

Kalm liepen zij door de kooi en kwamen door een andere deur weer in een gang, die na vele buigingen naar een ruimte voerde, waarvan de wanden op een griezige wijze versierd waren.

In deze wanden waren openingen, waarin de eene menschelijke schedel naast den anderen lag.

Raffles keek ontsteld naar deze gruwelijke versieringen.

Hij zag dat iedere schedel midden op het voorhoofd

een spleet vertoonde, door een slag met een bijl veroorzaakt.

Shu-Wan gaf hem, nog vóórdat hij vroeg, de verklaring:

„Dat zijn de tropheeën van Boeddha, de offers bij de tempelfeesten!"

Lord Lister huiverde. Van wie zouden zij zijn? Hoevelen van de sedert jaren te San Francisco gezochte vermisten, waarvan nooit meer eenig spoor ontdekt werd, bevonden zich hier onder de slachtoffers, die met een bijl gedood waren, zooals een os door den slager.

Shu-Wan drong er op aan om verder te gaan. Het bloed van Raffles kookte van haat tegen de fanatieke misdadigers, die ter eere van hun afgod Boeddha, deze gruwelijke moorden bedreven hadden.

Thans kwamen zij in een zaal, die met prachtige gouden lampen versierd was, en waar kostbare tapijten op den vloer lagen. Op het einde daarvan stonden eenige dozijnen bronzen standaards voor reukwerk.

Daaruit kronkelden wolken van wierook en de Chi-neezen lagen in hun feestgewaad daarvoor en baden.

De gebeden waren op rood papier geschreven; deze werden in de met reukwerk gevulde schalen geworpen en daarin verbrand.

Shu-Wan ging met Raffles naar een dezer zoögenaamde altaren en beiden begonnen gebeden te verbranden.

De theehandelaar zei nu met gedempte stem:

„Dit is de voorhal van den Boedhatempel. Verder mogen wij niet. Kijk daar, op den achtergrond, ziet u het voorhangsel van zware zijde; het bedekt de beeltenis van Boeddha en zijn offeraltaar. Dat is het allerheiligste. Daar bevinden zich op dit oogenblik ook de slachtoffers voor den feestdag van morgen. Binnen korten tijd, tegen middernacht, zullen de priesters met de offers beginnen."

Raffles keek op zijn horloge. Het was kort vóór middernacht.

Het duurde niet lang of aan de rechterzijde werd een deur geopend, waaruit eenige tempeldienaren kwamen, die het zijden voorhangsel ter zijde schoven.

Thans kon lord Lister het vergulde lichaam van Boeddha zien.

Het was een reuzenlichaam van eenige meters hoog, uit brons gegoten, met een loggen, vetten buik. Het had de beenen over elkaar geslagen en de eene hand rustte op de knie.

Het beeld moest wel zeer oud zijn, want het brons scheen door het verguldsel heen.

Opeens drong er een toon door tot Raffles' ooren, die hem als het ware electriseerde.

Hij hoorde een koraalgezang van vrouwenstemmen; zij kwamen van achter het afgodsbeeld te voorschijn.

Dat waren niet de stemmen van Chineesche priesters, dat waren troostklanken van de gevangenen, van de ongelukkige slachtoffers, die van den hemel kracht en moed afsmeekten, daar, waar alle menschelijke hulp naar het scheen afwezig bleef.

Het was alsof de klank van het koraal, dat door de ongelukkigen gezongen werd, Raffles met heldenmoed bezielde.

Tot verbazing van Shu-Wan sprong hij plotseling op, wierp zijn zijden gewaad, staartpruik en muts af en snelde naar het afgodsbeeld.

Verstijfd van schrik keken de tempeldienaren naar den vreemdeling, die hen op zijde stiet en die nu als een door den hemel gezonden enkel achter het Boeddha-beeld voor een groep priesters stond, die juist een geboeid jong meisje op een feesttafel wilden slapen, om het te doodden.

Bliksemsnel, zonder zich den tijd om te overleggen te gunnen, trad Raffles handelend op.

Het was voor hem het werk van een oogenblik om de priesters op zijde te stooten en met een mes de boeien van het ongelukkige meisje door te snijden.

Daarna ging hij, terwijl hij het geredde meisje bij den arm hield, naar de achter een voorhangsel liggende andere offers en zag daar niet alleen twee jonge meisjes die geboeid waren, maar ook vijf blanke mannen.

Dit waren de verloren vijf agenten van kapitein Smitson, die reeds als dood opgegeven waren.

Ook hier gelukte het Raffles zoo snel mogelijk de riemen, waarmede de offers vastgebonden waren, door te snijden en eerst daarna waren de priesters en de tempeldienaren van den schrik bekomen.

Een gongslag, het gebrul van een beest en wilde kreten klonken door den tempel; messen, zwaarden en allerlei andere voorwerpen werden opgenomen door de bedreigde personen om ze tegen den bedriever van dit onheil te gebruiken.

Een menigte van meer dan vijftig personen drong tegen hem op.

Toen haalde Raffles echter de kleine stalen flesch met vloeibare lucht te voorschijn.

Deze was zoodanig ingericht, dat door het drukken op een knop het vocht druppelsgewijze er uit spoot, en wee dengene, wien zulk een druppel trof!

Zij had dezelfde uitwerking als het vreeselijke dynamiet.

De gevangenen begrepen nog niet welk tafereel er voor hun oogen werd afgespeeld.

Door de lange verschrikkingen die zij hadden doormaakt, waren zij nog half bewusteloos. Terwijl zij langzaam tot bezinning kwamen, voerde lord Lister alleen, met het wapen in de hand, den strijd tegen de priesters van Boeddha.

Met kalm overleg, alsof hij niet tegenover een wilde horde stond, gebruikte hij zijn wapen en druppel voor druppel vloog het vocht zijn fanatieke aanvallers in het gezicht.

Vreeselijke kreten werden thans gehoord. Zoodra de druppels ontploften, vluchtten de Chineezers naar allen kant heen.

Dit alles was het werk van eenige oogenblikken. Thans wendde Raffles zich tot de agenten, gaf hun zijn revolvers en andere wapens en zei:

„Volgt mij nu, wij moeten trachten een uitweg te vinden!”

Lord Lister keek rond en zag dat in een der muren een deur was.

„Neemt de dames in uw midden”, riep hij, „en dan vooruit!”

Hij had niet veel tijd om zich met de geredden te onderhouden en dezen waren nog te zeer onder den indruk van het gebeurde, dan dat zij in staat waren te kunnen vragen, wie hun redder was.

De kleine troep ging nu de gang door.

Raffles verlichtte den weg met een elektrische lantaarn.

Zij waren reeds een eind op weg, toen zij achter zich het woedende geschreeuw van hun vervolgers hoorden.

Zij waren juist op een gevaarlijk punt gekomen, want wel achttien verschillende gangen liepen hier naar alle richtingen heen.

Raffles verlichtte den vloer en bemerkte weldra het hem bekende schriftelijke teeken voor Hillstreet.

Nauwelijks waren zij eenige meters verder, of zij hoorden het geschreeuw van hun vervolgers opnieuw.

Deze schenen echter niet te weten in welke gang de vluchtelingen gegaan waren.

Deze kregen daardoor een voorsprong. Telken keere keek Raffles weer naar de schriftelijke teekens, die hem de richting aanwezen, welke hij moest inslaan.

En wat niemand anders gelukt zou zijn, gelukte hem!

Toen zij plotseling een deur openden, kwamen zij in een opiumkit, waarin wel een dozijn Chineezers op matten lagen te slapen.

De lord was in een ommezien naar binnen gegaan en pakte den opiumhandelaar beet.

Deze dacht niet anders dan dat de agenten een inval in zijn winkel deden en hem wilden arresteeren.

„Voorwaarts!” riep Raffles, „je weet, dat je een handel drijft, die door de wet verboden is! Vooruit, je bent een gevangene en wordt neergeschoten als je ontvluchten wilt!”

Terwijl hij den Chinees bij zijn staart vasthield, stootte hij hem vooruit. Hij wilde niets anders, dan dat deze hem den weg zou wijzen.

Zij kwamen weder in een gang en eerst nadat zij een half uur geloopt hadden, kwamen zij in den kelder van een huis.

Nadat zij de trappen waren opgeklimmen, kwam lord Lister onder luid uitspreken van de woorden: „De hemel zij dank!” in een kleine, smalle zijstraat van het Chineezenkwartier.

Eerst thans, nu zij in veiligheid waren, vielen de jonge meisjes in zwijm van den doorgestanen angst.

Ook de geredde mannen hadden moeite zich staande te houden maar zij verzamelden al hun krachten en namen de ladies op hun schouders.

Toen zij in Hillstreet aankwamen en de schildwacht zag wie hij voor had, ging er een luid gejuich op en van alle kanten kwamen de agenten om de geredden te begroeten.

Verschrikt staken de Chineezen hun hoofden uit de huizen, de agenten schoten uit vreugde hun pistolen af, waarna men met de uit den doodsangst verlost naar een ziekenhuis ging en geneeskundige hulp inriep.

Een uur later was de mare door San Francisco bekend, waarover alle inwoners verheugd waren.

Maar Raffles, de „Groote Onbekende”, kwam tegen zes uur in het hotel terug, waar Charly Brand den ganschen nacht angstig op hem had zitten wachten.

Hij liet zich door zijn vriend, alsof hij een zwak, hulpbehoevend kind was, ontkleeden en naar bed brengen.

Eenige oogenblikken later was hij, zonder een woord gesproken te hebben, van vermoeden in slaap gevallen.

Noch kapitein Smitson, noch de geredde agenten, hadden er eenig vermoeden van wie hun bevrijder was. Telkenmale liet de kapitein, aan wiens zijde detective Flatt zat, zich den persoon van den raadselachtigen redder nader beschrijven.

Een der agenten herinnerde zich, dat hij nog een revolver in den zak had, die de onbekende hem gegeven had.

Het wapen had zijn aandacht getrokken, omdat het met zilver beslagen was.

Lord Lister had vergeten dit kostbare wapen terug te vragen. De agent gaf het nu aan den detective over.

Nieuwsgierig las nu Flatt den op de kolf gegraveerden naam. Hij staarde op dien naam, alsof het een spook was.

„Wat is er, Flatt?” vroeg kapitein Smitson.

„Lees maar eens!” antwoordde deze.

De kapitein nam het wapen en las:

„Lord Edward Lister, luitenant van het eerste regiment lanciers. Kaapstad.”

Maar kapitein Smitson begreep niet wat zijn ondergeschikte met dezen naam bedoelde.

Toen vroeg detective Flatt:

„Weet u niet wie lord Edward Lister is?”

Kapitein Smitson behoefde zich slechts een oogenblik te bedenken en antwoordde:

„John C. Raffles!”

„Wel zeker, kapitein. Dat is John C. Raffles.

Herinnert ge u, dat u mij gezegd hebt dat alleen Raffles in staat zou zijn om de Chineezen in slimheid te overtreffen?

Een merkwaardig toeval heeft ons geholpen. Ik zal de revolver zelf aan John C. Raffles terugbrengen.”

„Sta mij toe, dat ik u vergezel,” zei de kapitein.

Op dit oogenblik kwam een bode van den burgemeester van San Francisco binnen, die mr. Smitson liet uitnoodigen om dadelijk bij hem te komen, omdat de stedelijke autoriteiten het plan hadden, den bevrijder der gevangenen een huldeblijk aan te bieden.

Den volgende avond, toen Raffles uit een diepen slaap ontwaakte, vond hij Charly Brand voor zijn bed zitten.

„Ik was reeds ongerust geworden, omdat je zoo lang sliept, waarde Edward,” zei hij tot hem; „maar je schijnt daardoor heelemaal verkwikt te zijn.”

„Ja, Charly. Ik ben weer zoo gezond als een visch in het water. Is er iets nieuws in dien tusschentijd overgevallen?”

„De geheele stad verkeert in een roes van vreugde, Edward, en in een van je vertrekken wachten de hoogste ambtenaren van de stedelijke regeering en wenschen je te spreken.”

„Voor heeren van de stedelijke regeering ben ik altijd te spreken,” zei Raffles lachend. „Zelfs voor mijn goeden vriend Baxter, als die hier aanwezig mocht zijn.”

Hij stond op om zich te gaan kleeden.

Na een kwartier kwam hij bij de heeren in het vertrek.

Hij trof hen in den salon. Op de tafel stond iets, wat onder doeken verborgen was.

Raffles reikte den aanwezigen, die zich aan hem voorstelden als kapitein Smitson, detective Flatt, secretaris Borghart en mr. Dunlep, vertegenwoordigers van den burgemeester, de hand.

De secretaris sprak het navolgende:

„Wij hebben de eer, uw lordschap voor de heldhaftige redding van de offers, die in handen der Chineezen gevallen zijn, den dank van de stad San Francisco over te brengen. De stad vereert u dit geschenk, als een gedachtenis aan uw heldendaad!”

Hij trok den zijden doek van het op tafel staande geschenk af en toen zag Raffles een driekwart meter hoog gouden standbeeld, gelijk aan dat wat zich in den onderaardschen tempel der Chineezen bevond. Op het voetstuk, dat uit marmer was gehouwen, las men:

„De dankbare stad San Francisco biedt uit naam van haar burgers, den beroemden lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles, dit geschenk aan, ter herinnering aan zijn heldendaad ter gelegenheid van de bevrijding van acht blanke gevangenen uit de handen der Chineezen.”

Raffles maakte een buiging en antwoordde:

„Ik dank de stad San Francisco voor de groote eer, die zij mij bewijst!”

Daarna stond detective Flatt op en zei:

„Als detective heb ik steeds gespot met mijn Engelsche collega's, omdat het hen niet mogelijk was John C. Raffles te arresteren.

In naam van mijn collega's, de detectives van San Francisco en van de politie verklaar ik u, dat het ook ons niet mogelijk is u te arresteren. Integendeel, wij overtreffen zelfs onze collega's in Engeland, door ons te veroorloven u hedenavond uit te noodigen op een feestmaal, dat ter uwer eere gegeven zal worden.”

„Dat neem ik aan,” zei John C. Raffles lachend. „Ik heb wel is waar reeds dikwijls het genoegen gehad met heeren van de politie te dineeren, maar ik had nog nooit het voorrecht, dat zij te mijner eere een diner gaven!”

Daarna wendde de secretaris der gemeente zich tot de aanwezigen en zei:

„Heeren, een driewerf hoera! voor John C. Raffles! Hoera! — Dat hij leve!”

Maar Charly Brand zei eenige oogenblikken later:

„Als Baxter *dat* in de couranten leest, dan wordt hij inderdaad krankzinnig. Het gaat toch soms raar toe in de wereld!”

„Dat komt uit, boy! Het is gek — boven en — onder de aarde,” zei John C. Raffles lachend.

De schatgraver.

De heer Buldersheim, een zeer vermogend koopman, die buiten woonde, maar zijn kantoor in de residentie had, was juist bezig zijn courant te lezen en zijn kop koffie te drinken, dat hij alleen gebruikte, daar zijn vrouw en dochter een visite in de stad maakten, toen het dienstmeisje hem kwam zeggen, dat een „man” buiten stond, die hem voor een zeer dringende en gewichtige zaak wenschte te spreken.

„Wat is dat voor een man?” vroeg de heer Buldersheim.

„Hij maakt geen aangenamen indruk,” antwoordde het meisje. „Hij ziet er uit, alsof hij zich in acht dagen niet gewasschen heeft en hij draagt een gelapt costuum.”

„Dus een bedelaar. — Wees zoo goed hem te zeggen, dat ik druk bezig ben.”

„Dat heb ik reeds gezegd. Hij beweerde echter, dat u er zeer veel spijt van zoudt hebben, als u hem niet ontvingt. Hij schijnt ook geen bedelaar te zijn, daarvoor spreekt hij veel te beschaafd.” —

„Laat hem dan maar binnenkomen,” sprak de heer Buldersheim na een oogenblik nagedacht te hebben. „Je kunt de tafel nog gedekt laten.”

Eenige minuten later trad de „man” binnen. Hij was flink uit de kluiten gewassen en zag er zeer vervallen uit. Zijn wangen waren ingevallen, zijn haar verward, en zijn gezicht was zeker in geen acht dagen met een scheermes in aanraking geweest. Aan zijn kleren kon men nog zien, dat het vroeger bruin geweest was, nu zag het er verkleurd en smerig uit.

In de eene hand hield hij een ouden, verbogen vilten hoed, terwijl hij in de andere hand met wijsvinger en duim een ouden, verscheurden handschoen heen en weer draaide. Met onverholen wantrouwen beschouwde de heer Buldersheim zijn vreemden bezoeker en ging toen weer achterover in zijn gemakkelijken leuningstoel zitten.

„Wanneer ik goed ingelicht ben, dan heb ik de eer met den eigenaar van deze villa te spreken?” begon de schunnig gekleede vreemdeling en stak bij deze woorden den handschoen in zijn broekzak.

De heer Buldersheim keek hem verstoord aan en sprak toen met diepe stem:

„Jawel. Waarom vraagt gij dat?”

„Is de tuin ook uw eigendom?”

„Mijn tuin? Wat gaat u mijn tuin aan?”

„Dat zult u dadelijk hooren, mijnheer Buldersheim,” antwoordde de vreemdeling, die zich niet spoedig uit het veld liet slaan. „Veroorloof mij eerst, dat ik mij aan u voorstel.” En met een elegante buiging overhandigde hij den heer Buldersheim zijn visitekaartje.

„Johan Peitgner,” las deze daarop.

„Dus dit gebouw met den daarbij behoorenden tuin zijn uw eigendom,” vervolgde Johan Peitgner op ernstigen toon — „en zoodoende valt dus ook mijn schat” — hij wachtte een oogenblik en zei toen — „ik bedoelde, iedere schat, die zich op dit eigendom bevindt, u ten deel?”

„Wat bedoelt ge daarmee?” vroeg Buldersheim verwonderd, die nu belang in zijn bezoeker begon te stellen, en verlangend werd diens verdere verklaringen te hooren.

Peitgner stond op en ging naar het venster. „Ziet u den tuin?” vroeg hij en wees naar buiten. „Twintig jaren geleden behoorde dit onroerend goed met alles, wat er om heen ligt, aan een bejaarde dame. Zij was zeer gierig en angstig.

Toen ik op zekeren avond bij haar was, kwam haar dienstmeisje in groote haast de kamer binnen snellen en vertelde, dat bij de bureu ingebroken was. Op denzelfden dag had de dame een belangrijke som gelds ontvangen voor een hypotheek, die men haar had afbetaald, en zij had dit geld nog in huis.

Daarom vernam zij dit bericht met grooten angst. U weet toch wel, hoe bejaarde dames zijn, en zij was er vast van overtuigd, dat het toeval, dat zij zooveel geld in huis had, de dieven zou aanlokken, zoo als het spek de muis. Zij was zóó bevreesd, dat zij het niet durfde wagen, te gaan slapen.

Ik had haar een bezoek gebracht, omdat zij een verre bloedverwante van mij was, en alleen met het doel haar gerust te stellen, stelde ik voor, het geld des

nachts in den tuin te begraven. Zij stemde daarin onmiddellijk toe en belastte mij met de opdracht daarvan; het leek haar een prachtig idee.

Ik liet mij een leege kist geven, deed er den zak met het geld in en begroef de kist toen in den tuin.

De bejaarde dame ging daarna rustig slapen, om niet meer op te staan, want den volgenden morgen vond men haar dood in bed. Volgens de verklaring van den dokter was zij door een beroerte getroffen. Zooals u wel denken kunt, was ik door dit plotseling sterfgeval zeer onthutst en de herinnering aan het begraven geld was en bleef geheel uit mijn gedachte.

Zekere omstandigheden, die ik mij nu niet meer zoo juist herinneren kan, want, zooals ik u vertelde, deze geschiedenis is reeds meer dan twintig jaren geleden, noodzaakten mij, eenige dagen na den dood van mijn oude tante op reis te moeten gaan.

Door mijn opgewondenheid had ik het begraven geld geheel en al vergeten.

Hoe het mij gedurende al deze jaren gegaan is en hoe het noodlot mij voortdurend achtervolgde, daarmee wil ik u niet ophouden, mijnheer!"

Peitgner keek bij deze woorden treurig naar zijn versleten kleeren. „Ik wilde u alleen zeggen, dat het geld nog op dezelfde plaats ligt, waar ik het twintig jaren geleden met mijn eigen handen heb begraven. Het behoort u nu, mijnheer Buldersheim, even goed als deze villa, die bij mij zoo vele treurige herinneringen opwekt."

En de man met het ongewasschen gelaat keek treurig het vertrek rond; bijzonder lang bleven zijn oogen op de gedekte koffietafel gevestigd.

„Waarom bent u niet na eenige jaren teruggekomen, om den begraven schat te halen?" sprak Buldersheim en wierp zijn sigaar uit het venster.

„Vier weken later emigreerde ik naar Amerika en eerst voor eenige weken ben ik teruggekeerd", was het antwoord van den landverhuizer.

„En waarom bent u nu bij mij gekomen?" vroeg Buldersheim verder. „Over het algemeen zijn de menschen tegenwoordig niet zoo eerlijk. Waarom bent u niet des nachts naar mijn tuin gegaan om den verborgen schat op te graven en zonder dat iemand het had opgemerkt, er mede van door gegaan?"

Met een trotsch lachje antwoordde Peitgner: „Omdat ik een eerlijke kerel ben, heb ik dat niet gedaan. En eerlijk ben ik altijd geweest en zal ik ook steeds blijven, al gaat het mij nu niet al te best. Doch niets ter wereld kan er mij aanleiding toe geven, dat ik mij

iets toeëigen, dat mij niet van rechtswege toekomt.

Om nu echter op onze zaak terug te komen. U staat als een eerlijk mensch bekend, wiens leuze is: leven en laten leven, en zakelijk gesproken, hoeveel geeft u mij, als ik u de plaats aanwijs, waar het geld begraven ligt?"

Buldersheim werd eenigszins verlegen.

„Ik weet inderdaad niet, wat ik van de heele zaak moet denken," antwoordde hij. „Hoe kan ik weten, dat — vergeef mij het barre woord — u geen zwendelaar bent?"

„Wat dit betreft, daaromtrent kan ik u gemakkelijk geruststellen", antwoordde Peitgner lachend. „U behoeft mij slechts een spade te geven, en dan zal ik u onmiddellijk van de juistheid van mijn beweren overtuigen."

„Toegestemd!" riep de eigenaar der villa. „Het is juist nog licht genoeg; wees zoo goed mij voor te gaan."

„Halt! nog één woord!" beweerde de „eerlijke" bezoeker, terwijl hij nog op den drempel staan bleef. „Eerst de voorwaarden! Van het gevonden geld ieder de helft! Komt u dat goed voor?"

„Als wij het geld vinden, dan is dat niets meer dan billijk," bevestigde Buldersheim. — Zij gingen naar den tuin, en hij wees den man een spade aan, die tegen de waranda stond. „Dus voorwaarts!"

Peitgner nam een spade en bracht zijn begeleider naar een groote, ovale plek in het midden van een grasperk.

Op deze plaats bleef hij onderzoekend staan, alsof hij zich van de plaatselijke gesteldheid wilde overtuigen.

In de grootste spanning volgde hem Buldersheim, die vandaag niet het minste belang in zijne lievelingsbloemen stelde.

Nu begon Peitgner te graven. De grond was vochtig en daar de vreemde man vol ijver bij zijn arbeid was, had hij spoedig een groot gat in den grond gegraven. Met wijd opengesperde oogen keek zijn begeleider hem aan, en vol verwachting keek hij naar den steeds grooter en dieper wordenden kuil.

Plotseling stootte de spade op iets hards, en men vernam een zacht gedruisch, zoo als van gesplinterd hout.

Zonder eenig geluid te geven, verdubbelde Peitgner zijn krachten; Buldersheim kon echter een lang onderdrukt „Ha!" niet langer in zich houden.

Een oogenblik later ontdekte men een kleine vier-

kante kist; zij had dezelfde kleur gekregen als de aarde die er nog in dikke stukken aan vast hing.

Peitgner bukte zich voorover en trok de kist naar boven. Hij nam daarna de spade weer ter hand en maakte aanstalten om den kuil weer dicht te maken.

„Om 's hemelswil!” riep Buldersheim, die zich niet langer beheerschen kon, „kom mee naar huis! Wij zullen deelen! Laat den kuil maar zoo als hij is! Eerst het geld, het geld —”

„Nu, zoo als u verkiest, mijnheer Buldersheim”, antwoordde de ander kalm, wierp de spade op het gras en ging met de kist naar de eetkamer.

Met bevende handen stak Buldersheim het gas aan. Voorzichtig sloeg Peitgner het vloerkleed ter zijde en zette toen de half vermolmdde kist op den grond.

Door de spade was het deksel reeds geheel en al aan splinters, en met behulp van een groot mes ging het zeer gemakkelijk dit geheel en al te verwijderen.

„Maak de kist toch open!” riep de opgewonden Buldersheim en overhandigde den ander tegelijkertijd zijn zakmes, nadat hij zich eerst veel moeite had getroost om het te openen.

„Ik hoop, dat u nu de reden van mijn komst duidelijk is geworden,” sprak hij met een zegevierend lachen en sneed het koord door, dat de zak bijeen had gehouden. Een hoop glinsterend goud viel op het sneeuw-witte tafellaken, toen Peitgner den inhoud van den zak daarop uitschudde.

Een heele poos keken de beide mannen sprakeloos naar den kostbaren schat, en onwillekeurig begon Buldersheim met zijn dikke handen het geld te tellen.

„Uitstekend”, zei Peitgner. „Tel maar hoeveel wij hebben”.

„Vijfduizend mark!” riep Buldersheim na een tamelijk lange pauze zeer verheugd uit.

„Op zooveel heb ik de som ook geschat. Dat is voor ieder 2500! Dat heeft de moeite van hedenavond betaald.

Vindt u dat ook niet, mijnheer Buldersheim? —”

„Mijn beste vriend! U hebt u inderdaad als een man van eer gedragen. Ge hadt u gemakkelijk dit geld kunnen toeëigenen. U hebt dit echter niet gedaan, omdat ge bij u zelf dacht: dit geld behoort aan den eigenaar van dit huis. Dat was braaf van u. Sta mij toe, dat ik u de hand druk, mijnheer Peitgner.” Sprakeloos schudden zij elkander de hand.

„En nu zullen wij deelen,” ging Buldersheim voort.

„Doch één verzoek, heer Buldersheim! Twee duizend vijfhonderd mark zijn wat zwaar om die van hier uit

naar de Mullerstrasse te dragen. Wilt u misschien zoo goed zijn, om mij daarvoor papier te geven — of banknoten of een cheque? —”

„Met het grootste genoegen”, antwoordde de heer Buldersheim.

Hij haalde uit zijn schrijfbureau een cheque-boek te voorschijn, vulde een cheque voor het gevraagde bedrag in, overhandigde het den man met de schunnige kleeren, die deze met de grootste onverschilligheid in zijn broekzak stak. Pratend en rookend bleven de heeren nog een poosje bij elkander, en daarna nam de heer Peitgner afscheid.

Den volgenden dag zat Buldersheim in gezelschap van vrouw en dochter bij zijn namiddag-koffie en keek met plezier naar zijn tuin.

Het dienstmeisje diende weer een heer aan en die werd ook ontvangen.

Een groote heer in een elegant kostuum verscheen op den drempel der deur en groette de aanwezigen met een hoffelijke buiging.

Mevrouw Buldersheim herkende in hem den heer Märkner, den eigenaar van een voorname zaak in modeartikelen, bij wien zij gewoonlijk haar inkoopendeed.

„Wat verschaft mij de eer?” vroeg Buldersheim en streek zich daarbij langs de kin.

„Ik vraag u duizendmaal verschooning, mijnheer Buldersheim, dat ik u op een ongelegen uur kom storen”, begon Märkner, en keek bij deze woorden als verontschuldiging naar de gedekte koffietafel. „Herinnert u zich misschien nog, dat u mij hedenmiddag een kleine rekening betaald hebt? Ik geloof, dat zij 154.80 mark bedroeg.”

„Of ik mij dat herinner?” zei ironisch Buldersheim en haalde de schouders op. „Ik heb u met goud geld betaald. Ik gaf u acht twintig-markstukken”.

Märkner haalde de acht goudstukken uit zijn zak en legde ze op tafel.

Voor den dikken Buldersheim buigend zei hij:

„Mijnheer Buldersheim, uw naam als eerlijk man is veel te bekend, dan dat men, hetgeen gebeurd is, anders mag beschouwen dan een vergissing. Doch weet u dan ook dat deze acht twintig-markstukken, die hier op de tafel liggen, en het zijn dezelfde, die u mij betaald hebt, alle valsch zijn?”

Buldersheim verbleekte. Hij had de twintigmarkstukken van het geld genomen, dat hij van zijn merkwaardigen gast gisteravond ontvangen had.

Sprakeloos en onrustig zat hij daar, en wezenloos keek hij naar den koopman.

Hij kon nog geen woord spreken, toen er opnieuw hard aan de deur geklopt werd.

Zonder eerst het „binnen” af te wachten trad een kleine, forsche heer binnen, die buitengewoon opgewonden was.

„Ik vraag excuus, dat ik hier maar zoö binnen kom,” begon hij met opgewonden stem. „U weet toch immers wel, dat het geld, dat u mij hedenmiddag ter vereffening van uw rekening uitbetaaldet, valsch was?” En hij smeed vijf twintig-markstukken bij de andere die reeds op tafel lagen.

De beide kooplieden keken elkander vol verstandhouding aan. De verlegenheid, die men op het wezenlooze gelaat van Buldersheim las, kon niet zeer intelligent genoemd worden. Hij vermoedde een schurkenstreek.

Langzaam stond hij van zijn stoel op en ging naar zijn schrijfbureau, waaruit hij den zak met den kostbaren schat nam.

Hij schudde den inhoud op tafel. De goudstukken hadden allen een doffen klank als stukken lood.

De kleine, dikke heer fluisterde den koopman in modeartikelen in het oor: „Dat lijkt zeer verdacht, vindt u ook niet, mijnheer Märkner?”

Mevrouw Buldersheim kwam haar echtgenoot te hulp. Met den scherpen blik van een vrouw had zij

onmiddellijk begrepen, welke noodlottige gevolgen zulk een vergissing kon hebben, en dat, wanneer zij niet spoedig daarvoor een gepaste verklaring kon geven, de goede naam van haar man verloren was.

Ook zij stond op, ging naar de tafel waarop het geld lag en nam eenige geldstukken in de hand.

„Ach, lieve hemel!” riep zij, toen zij de geldstukken bij het licht hield en ze van naderbij bekeek. „Maar, mijn beste George, weet je nu wel, wat je gedaan hebt? Je hebt de rekeningen met speelpenningen betaald!” En zij deed moeite om te lachen.

Daarna wendde zij zich tot de beide kooplieden en sprak op kalmen toon:

„Sedert eenigen tijd lijdt mijn man aan erge overspanning, waarvan een groote verstrooidheid het gevolg is. Hij heeft zich overwerkt. Ik moet u daarom, mijne heeren, voor deze domme vergissing mijne verontschuldigungen aanbieden, en verzoek u zoo goed te willen zijn, uw rekeningen nogmaals te laten presenteren, die dan onmiddellijk betaald zullen worden.”

Zonder een woord hierop te antwoorden namen de beide kooplieden deze verklaring voor goede munt aan en verlieten beleefd groetend het vertrek.

Buldersheim viel echter uitgeput op zijn stoel neer. Plotseling betastte hij zijn voorhoofd en sprong op:

„Die vervloekte schurk!” riep hij uit. „Ik gaf hem ook nog een cheque van twee duizend vijf honderd mark op de Bank.”

Het verwisselde kopje.

„Zie je wel,” zei juffrouw Strecker tegen haar neef Erik, die steunend in een stoel ging zitten en naar lucht hapte alsof hij stikken moest, „ik heb het wel gezegd, dat er niets goeds van terecht komt als de Pijpers kamers aan heeren gingen verhuuren, vooral, omdat Emmy zoo'n jongensgek is en zich graag het hof laat maken.”

„Hij moet het niet wagen, haar het hof te maken!” stooft Erik op, „ik draai hem den nek om, als hij het doet.”

„Het spijt me, Erik, dat je juist vandaag komt, nu ik Emmy op de koffie heb gevraagd. En omdat ik altijd zoo'n medelijden had met dien eenzamen meneer Nickel, heb ik — heb ik —”

Ze wendde zich af om den kopjesboel klaar te zetten, want ze was een beetje verlegen geworden.

„De kerel zal z'n plezier opkunnen,” zei Erik, „hij moet oppassen, dat ik hem niet kraak.”

„Heb ik ook meneer Nickel uitgenoodigd,” voltooide de oude vrouw haar zin.

„Wat?!” riep Erik uit, en hij was met één sprong overeind.

„St,” zei z'n tante, „daar komen ze aan!”

Er werd gescheld.

Even daarna hoorde men een vroolijke vrouwenstem en in het volgende oogenblik vloog de deur open en een jonge dame stooft lachend binnen, op den voet gevolgd door een kleinen dikken heer met roode snor en hoofdhaar.

Toen deze heer den woedenden jongeman zag, werd zijn bleek gelaat nog valer en hij maakte aanstalten om de kamer weer te verlaten.

Maar de oude dame belette dit.

„Kalm, Erik,” fluisterde ze, „je moogt bij mij geen scène maken. Dat duld ik niet!

Kom, Emmy, kom meneer Nickel, gaat u zitten. Mijn neef Erik is zoo juist gekomen; hij zal met ons koffie drinken.”

Emmy nam haar begeleider bij den arm en bracht hem naar de koffietafel en naar een plaats, waar hij zoo ver mogelijk van haar afgedankten minnaar verwijderd zat. Daarna ging zij naast hem zitten en begon te lachen en te praten.

De aderen op Eriks voorhoofd, wien Emmy eenige weken geleden de bons had gegeven, zwollen op. Hij hield zich met beide handen aan den stoel vast en keek zijn tante, die hem waarschuwend aanzag, met een woedend gezicht aan.

Langzamerhand kreeg zijn door woede rood geworden gelaat weer zijn natuurlijke kleur terug.

„Een heele boel jonge meisjes”, begon hij op bitsen toon, „weten geen onderscheid te maken tusschen een man en een aap.”

„Lieve tijd, de menschen stammen ten slotte allemaal van de apen af,” antwoordde Emmy op bitsen toon.

„Precies, en de echte apen komen meestal met elkander in aanraking. Het is merkwaardig, dat roode apen zoo zeldzaam in den dierentuin te vinden zijn. En de andere apen haten de roodharigen als vergif. Een oppasser vertelde mij, dat men het vorige jaar een roodharigen aap in de kooi had gebracht.

Het monster was er nauwelijks, of de andere apen begonnen met hem te vechten en trokken hem de haren uit het hoofd, zoodat hij een heelen kalen schedel kreeg. Midden in het gevecht en kabaal ontvluchtte het roodharige beest, klom langs den bliksemafleider naar boven en werd sinds dien tijd niet meer gezien. Hoe lang bent u eigenlijk al in de stad, mijnheer Nickel?” voegde hij er op beleedigenden toon aan toe.

„Blijf kalm, Erik,” smeekte de tante. „Wacht eens, jongen, dat is jouw kopje niet. Dit kopje is voor meneer Nickel bestemd.”

„Verscheiden mannen denken,” viel Emmy in de rede, „omdat zij groot en sterk zijn, dat alle jonge meisjes voor hen moeten buigen. Ik heb een afkeer van die ruwe kracht!”

„Wat nu die roodharige apen betreft,” viel Erik haar in.

„Wat moet dat toch beteekenen?” stooft nu Nickel op. „Gij met uw apengezeur —”

„Nu, nu, ik kan mij voorstellen, dat ge met apen dweept! Wat is dat?” viel hij zich plotseling in de rede, bekeek zijn kopje, en draaide het langzaam heen en weer. „Dat is toch niet het kopje, dat ik daar straks had, tante Anna? Op mijn kopje stond toch een portret.”

Hij keek tante Anna verbaasd aan.

„Wel, wat zou dat?” antwoordde de oude vrouw. „Daarom behoef je toch geen gezicht te trekken alsof je een vergiftige slang gezien hadt? Het kopje met het portret was voor meneer Nickel. Hij houdt van veel suiker in de koffie, en ik heb er daarom een paar stukken ingedaan.”

„Ja, ik houd veel van zoet!” zei Nickel, terwijl hij Emmy verliefd aankeek. Emmy grijsde en keek haar afgedankten minnaar zegevierend aan.

En Erik — Erik keek Emmy zoo vreemd aan, dat zij hem vroeg, of hij ziek was, of hij hoofd- of tand- of maagpijn had.

„Mij scheelt niets — ik heb ten minste geen lichamelijke pijn, maar — maar” — hij bleef steken en keek zeer ontsteld, zoodat de overigen hem verbaasd aanzagen.

„Wat is er met je gebeurd?” riep Emmy ongeduldig.

„Ik had iets in het kopje gedaan, waarop het portret stond — een poeder,” antwoordde Erik. „Ik ben het leven moede en wilde er vanavond een einde aan maken. Toen ik je echter met je nieuwen verloofde zag binnenkomen — en zag hoe gelukkig je bent — toen werd ik wanhopend — en kon ik niet tot vanavond wachten —”

De oude dame, die zeer opgewonden werd, viel hem in de rede.

„Erik, Erik, wat heb je gedaan?”

En zij bedekte haar gelaat met haar boezelaar en begon te schreien.

„Ja, ik kan er niets meer aan veranderen,” antwoordde Erik. „En het is ook al te laat voor een

dokter!” voegde hij er aan toe en keek Emmy, die de oorzaak van zijn wanhoop was, vreemd aan.

Emmy's oogen stonden van ontsteltenis wijd open. Hij had nauwelijks uitgesproken, of zij sprong op, snelde naar hem toe en pakte hem bij den arm.

„Kun je er niets aan doen, Erik, om de gevolgen te voorkomen?” fluisterde zij heesch.

Hij schudde het hoofd.

Toen zonk zij voor hem op de knieën en snikte hartverscheurend. Wederom begon hij op een vreemde manier te lachen en knikte den heer Nickel toe, die een angstig gezicht trok.

„Wanneer begint de poeder te werken?” vroeg Nickel angstig.

„Eigenlijk moest het al werken,” antwoordde Erik. „Voelt ge dan nog niets?”

„Ik?” schreeuwde Nickel.

„Ja, zeker, gij,” antwoordde Erik. „Hebt ge dan niet gehoord, dat ik een poeder in het kopje met het portret gemengd heb? U hebt nu toch uit dit kopje gedronken?”

Nickel bekeek zijn kopje; toen stond hij op. Maar hij werd duizelig en scheen niet goed op zijn beenen te kunnen staan.

„Moordenaar! Ellendige moordenaar!” hijgde hij.

„Ik zeg u toch, dat het een noodlottig toeval was! Het vergif was voor *mij* bestemd! Ik kon toch niet vermoeden, dat tante Anna mijn kopje zou wegnemen en het u zou geven?”

Het angstzweet stond Nickel op het voorhoofd en hij zag er uit als een goudvisch, die naar lucht hapt.

„Ik moet sterven,” steunde hij en hij zonk op zijn stoel neer.

„En wat zal er van mij worden?” fluisterde Erik. „Niemand zal gelooven, welk een noodlottig toeval hier de hand in het spel heeft!”

Emmy stond op en kon nauwelijks adem halen. Zij snelde naar het schrijfbureau van juffrouw Strecker, kreeg papier, inkt en pen en legde dit voor Nickel neer.

„Wees zoo goed en schrijf,” stamelde zij buiten adem, „dat het alleen een noodlottig toeval was — dat Erik zich zelf wilde vergiftigen! Schrijf, voor dat het te laat is!”

„Ik denk er niet aan,” siste Nickel en smet papier en pen op den grond.

„Hij wilde toch u niet vergiftigen, lieve, goede mijnheer Nickel,” smeekte Emmy. „Hij wilde toch zichzelf vergiftigen.”

„Hoe kan ik dat weten?” hoonde Nickel. „Hij

moet dat maar aan den rechter vertellen, dan zal hij wel zien, hoe die daar over denkt. Hij zal veroordeeld worden! Wegens lagen moord! Hij zal zijn straf niet ontgaan!"

„Houd op," schreeuwde Emmy ontsteld en hield haar beide ooren dicht. Zij was buiten zich zelve van wanhoop.

„Dan krijgt hij zijn verdiende loon!" ging Nickel nijdig voort. „Hij — met zijn apen! Hij is zelf een aap! En wat voor een! Een reuzenaap! Ik ga nu — naar de politie — en dien een aanklacht in, voordat het te laat is."

Hij stond op en liep naar de deur.

Emmy belette dit en dwong hem om weer te gaan zitten. Hij trachtte te vergeefs haar op zij te dringen en nam toen als vernietigd plaats.

„Stuur dat meisje weg!" riep hij tot Erik, die hem onophoudelijk aankeek.

„Hoe kan ik dit doen?" antwoordde deze. „Zij heeft mij toch om u de bons gegeven. U zult u toch door een zwakke vrouw niet laten tegenhouden?"

Emmy, die haar nieuwen minnaar nog altijd vasthield, keek Erik doodsblijk aan.

„Red je, Erik," smeekte zij. „Ik kan hem nog een poos vasthouden."

„Ach," antwoordde Erik, „wat kan mij nu nog mijn leven schelen?"

„Wees niet gek," zei Emmy. „Houd je bedaard," siste zij tusschen de tanden, toen Nickel zich wilde

bevrijden. „Schrijf mij waarheen je vlucht — ik volg je — al is het ook naar Afrika."

Erik stond op en ging vlak voor haar staan.

„Bezweer je mij dat?" vroeg hij en sloeg zijn arm om haar heen.

„Ja, Erik, dat bezweer ik je!"

Hij trok haar naar zich toe, en bekommerde er zich volstrekt niet om, dat zijn medeminnaar daardoor zijn vrijheid kreeg. En hij hield haar langen tijd aan zijn borst, hoewel zij trachtte zich van hem los te maken en hem naar de deur te dringen opdat hij kon vluchten.

„Wat was er eigenlijk in het kopje van meneer Nickel?" vroeg plotseling tante Anna.

„Ach, die lieve, oude Nickel!" riep Erik en wendde zich tot dezen. „Hoe gaat het u, beste heer? Voelt ge nu pijn? In het hoofd of in het hart?"

„Erik!" riep Emmy plotseling en schudde hem hevig heen en weer.

„Er was zeker heelemaal niets in het kopje van meneer Nickel?"

„Nou," antwoordde Erik lachend, „als je een half pond suiker en een dikke, roode snor voor niets rekent — dan was er werkelijk niets in."

Hij hief afwerend de handen op en liep langzaam achteruit, toen Emmy met haar kleine vuisten op hem afkwam.

Nickel echter stond op en verliet opgewonden het vertrek.

Hij werd woedend toen hij moest zien, hoe Emmy de armen om Eriks hals sloeg en zij elkander kusten.

Pool's Odol-Tandpasta is voor het publiek NIET duurder
dan een der vele namaakseis.

82

OP EEN FIETS DE WERELD ROND.

Op een fiets de wereld rond.

Een jonge Rus, Anisim Pankratow genaamd, die den 10den Juli uit Harbin vertrok, om per fiets de wereld rond te reizen, kwam op een Dinsdagavond te Londen aan, nadat hij reeds 48,000 kilometer had afgelegd.

Pankratow, die ondanks zijn 28 jaren reeds aan het hoofd van de Harbiner brandweer staat, heeft op zijn lange reis de brandweer der Europeesche steden bestudeerd en honderden brandweerhuizen bezocht. Zijn eerezucht bestaat daarin, dat hij een wereldrekord wil slaan en wanneer hem zijn reis over Amerika, Japan en China naar Harbin terug gelukt, zal de Engelsche kolonie hem als souvenir een diamanten ster overhandigen en zal de brandweer hem dan natuurlijk feestelijk ontvangen.

Bij het begin van zijn reis, zoo vertelde hij, moest hij zijn fiets op den schouder dragen. Op zijn tocht door Siberië sliep hij des nachts in de boomen, ten einde de aandacht der wolven en andere wilde dieren te ontwijken.

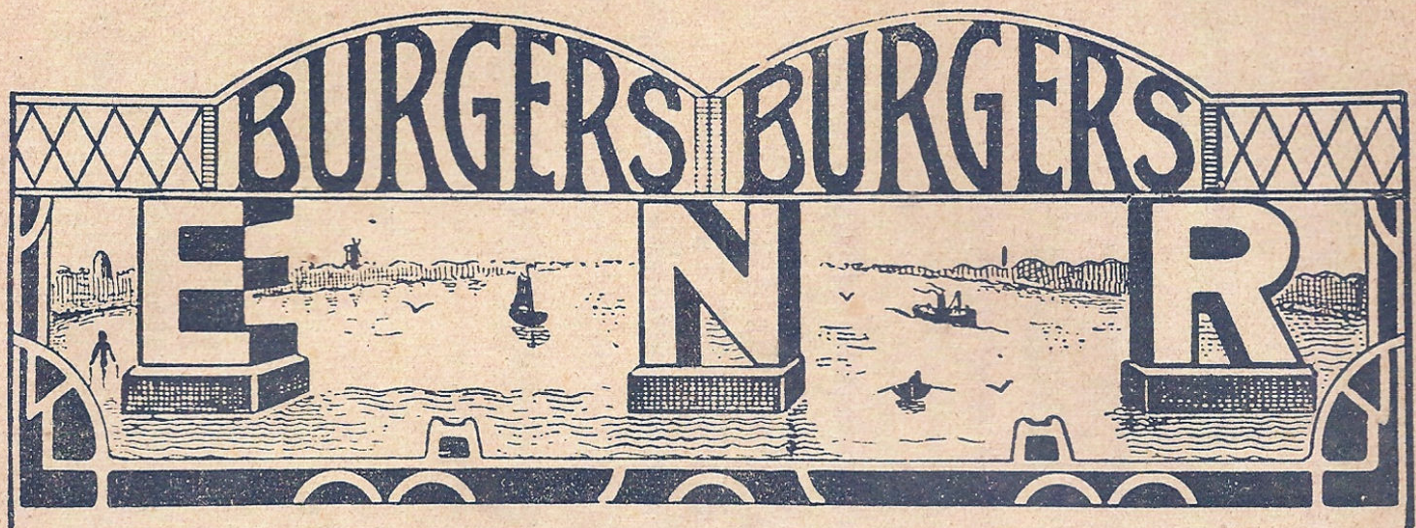
Van St. Petersburg reed hij naar Berlijn, van daar naar Zwitserland, den Balkan door, naar Turkije, Griekenland, Italië, Portugal en Spanje. Hij reed over de Alpen, in drie dagen over den Simplon-pas, waar hij zijn fiets weer op den rug droeg. De reis kostte dagelijks vier mark, het duurst was het in Portugal en Spanje, terwijl in Turkije, Rusland en de Balkan-staten de slechtste wegen waren.

De volgende aflevering (No. 89) bevat:

„De Edel-anarchist”.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Een kind kan dwalen

---

maar een kind koopt ook
geen rijwiel. Maar dat een
♫ volwassen, verstandig ♫
mensch kan dwalen in
keus van zijn rijwiel blijkt
iederem dag. Dwaal niet en
♫ kies een ♫

BURGERS E.N.R.